

OBČASNÍK

Agape Brno

Hluboká 5, 639 00 Brno
tel./fax: 543 213 006, e-mail: agape.brno@tiscali.cz
www.agapebrno.cz

Druhé číslo
duben 2007

Vážení přátelé a příznivci Agape Brno, na konci loňského roku jsme slibovali, že bychom mohli někdy v dubnu nebo květnu udělat větší přednášku a setkání nás všech v Brně. Dělávali jsme to dříve každý rok, loni jsme poprvé vynechali a vypadá to, že vynecháme i letos. Důvodem jsou velké řeči a malé skutky většiny z vás. Každý prohlašuje, jak moc se těší na něco, co uděláme (knihy, nahrávky aj.), a když toto konečně nabídneme, objedná si to tak malý počet lidí, že by se dal na prstech rukou spočítat. Z tohoto důvodu se právě obáváme, abychom po zajištění přednáškového sálu v něm nakonec neseděli sami, maximálně s hrstkou nejvěrnějších lidí. Přesto jsme na vás nezanevřeli, a tak jsme připravili v tomto čísle širokou nabídku akcí, které doporučujeme a na kterých se více či méně podílíme. Ti, kteří mají opravdu zájem, si určitě vyberou.

Píší nám naši čtenáři

• Jelikož bylo na téma dětských plenek v minulých Občasnících několik diskuzí, chtěla bych vzkázat všem maminkám senzační událost. Do České republiky se začaly dovážet biorozložitelné ekoplenky Moltex ve velkých baleních, které se ručně balí v chráněné dílně (postiženými lidmi). Cena takto balených plenek vychází velmi nízká oproti originál strojově baleným plenám vlastně stejné kvality od stejného výrobce. A jejich koupí se podpoří dvě dobré věci najednou. Více na www.tutina.cz a www.slunecnizena.cz.

• ...Pane Staňku, chtěla bych Vám také napsat, že jak tak časem prověřuji Vaše knihy, tak mám k nim připomínku. A sice připomínku z hlediska člověka, který nemá vzhledem k roli matky nikdy žádný odpočinek a žádný čas pro sebe. Při prověřování duchovních příčin svých problémů jsem se cítila pod vlivem knihy „Láska muže a ženy z duchovního a duševního pohledu“ moc špatně.

Čtěla bych stručně popsat svoji situaci, na kterou si tímto nestěžuji, počet dětí jsem si zvolila dobrovolně a vědomě jsem se rozhodla při péči o ně a při jejich výchově odmítnout pomoc rodičů manželských i mých. Manželovi rodiče jsou aktivní agresivní kostelníci, moji rodiče aktivní agresivní ateisté. Manžel moje rozhodnutí podpořil. Jsme tedy na všechno se čtyřmi dětmi sami a jediná duchovní opora jsme si sami sobě. Paměť rodu jeho a mého se u nás znovu započala odvíjet od bodu nula. Díky Vám jsme však získali opěrný bod, navázali kontakt s pamětí rodu Vašeho a možná i s našimi zemřelými předky?, takže se cítíme podepření, šťastní. Ale nemáme možnost rozvinout tělesnou žitou lásku, což trápí zejména mne. Nyní již ale vím, že to není naším špatným vztahem, egoismem či nedostatkem odevzdání se apod. (příčiny uváděné v knize), ale nemožností časovou i fyzickou, kterou tam přímo nezmiňujete. Těch pár utržených chviliek mezi nočními kojeními, s tělem nastaveným hormonálně zcela jinak, to není to pravé ořechové (kojím s malými přestávkami už 11 let). Často jsem se proto v ruce s Vaší knihou a na uchu s Vašimi přednáškami cítila nepatřičně, nenaplněně až k pláči. Hrozně velkou radost mi však v tomto směru udělala OA, ze které vyplynulo, že i moje druhá čakra je harmonizovaná, přesto, že je taková situace, která nám rozvinutí lásky neumožňuje.

Čtěla bych proto napsat takový malý dodatek pro podobně zaměstnané rodiče, jako povzbuzení, že „nahore“ se všechno píše a všechno tam vědí, že láska se v tomto případě jemnomotně naplňuje, prohlubuje a harmonizuje všechny čakry skrytě, také že dochází k doplnění polarity. Petra

• Čtěla bych se zastavit u článku pana XY z lednového Občasníku. Je mi zcela nepochopitelné, jak duchovní člověk může takto myslet a psát. Přitom mě napadl jeden verš z knihy Boženy Cíbulkové „Slovo Kristovo“, a tak ho píši:

„Vidíte-li nebo slyšíte-li, že některý člověk dělá věci zvláštní, že se vychloubá a mluví jako bych Já s ním byl, pak nevěřte. Nejsem chlubivý ani ctizádnostivý, dychtivý oslav. Takový člověk ať cokoliv před lidmi velkého činí, není se Mnou. Se Mnou se může spojit jen člověk skromný, neschopný žádosti, vlastního vyvýšení, tiše konající svou zbožnost i služby lásky v oběti. Jen takovému člověku, dějí-li se u něho věci neobyčejné, je možno věřit, že jsem s ním a jím působím ony zvláštnosti. Zvláštnostmi nazývám to, že člověk vidí nadzemské, slyší nadzemské a vnímá Mě jako živou skutečnost. Takovéto věci jsou jistě neobvyklé a nejsou v moci člověka, ale cele v moci Mě. Zjevení mé moci na člověku je vzácné, je dáno jen v mimořádný čas a pouze pro úkoly posvátné, jimiž obracím zlé v dobré, nebo alespoň v neškodné a to právě v součinnosti s člověkem, než ho bude možné učinit v plnosti služebníkem lásky, nositelem Krista v srdci.“ Marianna

• Dobrý deň v Agape, cítim v sebe silnú potrebu porozprávať Vám, čo sa u mňa deje. Dlhoo nad tým uvažujem a zistila som, že som sa prvýkrát v živote stretla priamo s podvodom a nečestnosťou a z toho vyplývajúcimi útokmi zo strany kolegov na pracovisku.

Dovolili sme si poukázať na podvodné /dlhoročné/ zapisovanie príchodu do práce istej prominentnej kolegyne a z toho vyplývajúce zvyšovanie si počtu „odpracovaných“ hodín a vytváranie obrazu pracovne nesmierne zaťaženej osoby. My „hlúpe radové pracovníčky“, ktoré sa zapisujeme počivo a zo všetkých síl /a na úkor našich rodín/ sa snažíme úradnícku prácu urobiť čo najlepšie a nemáme čas vymýšľať, ako sa jej zbaviť, sme si povedali, že stačilo, a trvali sme na riešení tejto záležitosti. Ale to sme netušili, čo spôsobíme. Vedúca kolegyne dala písomné upozornenie. Namiesto pokánia a pokory nasledovali slovné útoky, ohováranie, neopätovanie pozdravu, ironické poznámky, vykričanie akýchkoľvek prešľapov iných. Z postoja ľudí, ktorí by mali byť v mojom zamestnaní elitou /lekári/ som šokovaná

zistila, že sa pridali na stranu podvodu a tými zlými a nekolegiálnymi boli označení tí, ktorí na nečestnosť poukázali, a nie tí, čo sa jej dopúšťali. Došlo mi, že je to preto, že aj im sa výrazne znemožnilo robiť podfuky, o ktorých všetci už dlhé roky vedia a vedením boli tolerované.

Vtedy som si plne a jasne uvedomila dôležitosť bezpodmienečného dodržiavania božích aj svetských zákonov aj na úkor vlastného nepohodlia. Nie som si vedomá žiadneho ich porušenia na pracovisku, preto sa priamo mňa útoky v tomto smere vyhli. Ťažko ale znášam ignoráciu a nezdravenie z ich strany. Krátkodobo sa mi roztrasie žalúdok a nastúpi mierna triaška. Pomáha mi v tom modlitba a viera v božiu spravodlivosť, v dokonalosť a neomylnosť božích zákonov, čo musím veľmi často pripomínať aj svojim kolegyniam a žiaľ aj sebe. Snažím sa ešte ku všetkým, ktorí sa na mojom pracovisku dopúšťali nečestností vysielat' vedome lásku. Ved' pochybit' môžeme všetci ... Často teraz myslím na Vás a na všetko, čo ste ma naučili, lebo aj myšlienka k Vám vyslaná ma nesmierne posilňuje.

Úžasnú radosť mi však urobili moje dve deti /16 a 8 rokov/. Keď som im tento príbeh rozprávala a upozorňovala ich na dôležitosť poznať a dodržiavať božie a svetské zákony, bez zaváhania vyhlásili, že sa ich snažia dodržiavať a vedome by ich neporušili.

Naozaj Vám veľmi ďakujem za čas, ktorý ste venovali čítaniu môjho dopisu. Potrebovala som sa vyrozprávať. Citím v srdci teplo a lásku, tak Vám z nej kúsok posielam... Za všetko vďaka Dana

• Drazí v Agape, musím Vám poděkovať za Vaši pomoc hľadajícím na ceste ke Světlu. Musím oceniť spoľehlivosť Vašeho zdroje informácií, pretože mnohokrát se mi potvrdila pravdivosť Vámi odpozorovaných věcí. Když je člověk na duchovní cestě, tak jde tak trochu zpočátku jako slepec, neví, co ho čeká, a často mu někteří „guruové“ mažou med kolem pusy a slibují hory doly a člověk pak čeká samé zázraky a představuje si, jak bude mít krásný a lehký život. Na Vás se mi líbí, že nic neslibujete a zdůrazňujete, že člověk má na sobě neustále hodně co zlepšovat. Ověřila jsem si, že každý krok vpřed stojí velkou námahu, a když člověk postoupí, zvýší se zároveň i nároky na jeho osobu, a tak se musí ještě víc snažit a být ještě víc bdělý a jít víc a víc do hloubky. Vůbec to není lehké, ale ta cesta a práce na sobě sama stojí za tu dřinu - už jen pro ten klid uvnitř, a pro tu krásu a dokonalost, která se mu pomalíčku začíná odkrývat...

Vím, že dělám stále hodně chyb, vím, že dokážu vnímat jen maličký útržek skutečností, a ani si nedokážu představit, kolik mě ještě čeká práce na zlepšování sama sebe (ještě že je to tak moudře a milosrdně zařizeno, protože kdybych to tušila, tak bych vše možná již dávno beznadějně vzdala...) zkrátka - moc a moc Vám chci poděkovať za to, co děláte. S pozdravem Vladislava

• Jak se žije psům

Patřím k lidem, kteří vyrostli ve městě, a odjakživa mi bylo společností vštěpováno, že pes ve městě je chudák, proto také se za něj ve městě musí více platit (kromě starých lidí, kterým je psí společnost dovolena za mírný poplatek asi kdekoliv). Ve vesnici je poplatek pro kohokoliv pouze symbolický, neboť ves je pro psí mazlíčky údajně ráj na Zemi. Po přestěhování na vesnici jsem zjistila, že je to poněkud jinak. Ve svém zamyšlení záměrně zcela pominu nezodpovědnost majitelů psů, týkající se odklizení výkalů (dobré i špatné příklady jsou ve městě i na vsi) a zaměřím se výhradně na kvalitu života psích přátel člověka. Podle mého pozorování dochází na vesnici k hromadnému a veřejnosti zcela přehlíženému trápení psů. Ve městě jsou psi hýčkáni pravidelnými procházkami, mají kontakt s psími kamarády, doma tráví svůj čas v bytě v kontaktu s páníčkem, na určených prostranstvích se navolno vyběhají - mně to z pohledu vesnického psa přijde jako psí ráj! Ty tam jsou totiž na vesnici doby, kdy k domu patřil velký pozemek a stádo hospodářských zvířat, ano, tam měl pes své nezastupitelné postavení a i naplnění života.

Nyní se toto všechno scvrklo na pár metrů čtverečních a psi budou v rohu. Za okny domů již nežijí sedláci ošlehaní větrem, ale povětšinou lidé, kteří, sotva co přijdou z práce, usedají před televizor. Psa tedy nemá páníček po svém boku při práci po celý den, ale vidí ho zhruba deset sekund ráno, než projde od domu k brance a vklouzne do auta, a pak asi deset sekund, když prochází zpět. Jak do tohoto zapadá psí duše? Špatně. Pes potřebuje přece hlavně pouto s páníčkem, jeho přítomnost. Tito psi jsou celý den, celý týden, celý měsíc a celý rok zavření na několika metrech čtverečních, nikdo jim neumožní volně se proběhnout, je jim umožněno pouze štěkat, a tomu se meze nekladou, čím více štěká, tím „líp hlídá“. Pak je vidět v očích páníčků pýcha. A tak pejsci štěkají a štěkají, opuštění na svém plácku, protože proto si je lidé pořídili. A proto ani nejde moc chodit na procházky, protože všechny cesty vedou podél plotů se psy. Všimla jsem si, že zdejší lidé nechodí na procházky a ani se jim nedívám. To by nebyla procházka, ale postupné ohluchávání z psího štěkotu. My rovněž nejsme dokonalí majitelé psa, cítím vůči pejskovi velký dluh. Moc si jeho trpělivosti vážím a jsem mu vděčná. Snad mu budeme moci vynahradit toto přechodné období, kdy nemáme ještě zahradu vhodnou na pobyt venku. Ale bude vždycky s námi v domě, protože je mi líto ho dát k boudě. Vždyť by už nebyl našim společníkem, tak čím by vlastně byl? Z laskavého tvora, mírného ke všemu živému, by se stal obyčejný uštěkaný opuštěný, zkrátka typický vesnický pes....A tak se smíchem (někdy i se vztekem, když pes je celý od bláta) říkáme, že naše rodina bydlí v psi boudě. Petra

Reakce na minulý Občasník

• Vážený pane Staňku, dovoľte mi pokračovať v našej písomnej debaťe, ktorá započala po Vašej recenzii knihy K. Sylvara - Energie (se ktorou jsem vnitřně nesouhlasila) v posledním loňském Občasníku a pokračovala i v minulém čísle. Nyní bych se chtěla s Vámi a ostatními čtenáři podělit o své poznání.

Snažím se již 20 let duchovně sebevzdělávat, ale přednáška K. Sylvara pro mě přinesla některé informace, se kterými jsem si původně nevěděla rady. Pochopitelná byla sdělení, že při každodenní ranní modlitbě ke Stvořiteli máme děkovať i za osvobození svých astrálních těl, která mohla zůstat uvězněna ve Tmě nebo v čase, aby naše bytost byla kompletní (k uvěznění astrálních těl může dojít ve spánku nebo při nedokonalé regresní terapii), a že velmi potřebné je i očistit a posilovat propojení mezi duší a rozumem, protože duše je čistá a rozum může vytvářet negaci.

Nová, ale přijatelná pro mě byla rada, že po návštěvě hřbitova máme po sobě smazat stopy, aby nás nemohly následovat duše, které odešly do Světla a obtěžovat nás.

Velkou úlevu - ze zkušenosti mého otce i bratra i mé vlastní - přináší i přírodními národy praktikované odpojení duchovních aortových a pupečních šňůr (ve věku 12 let), protože jinak dochází u tatínků k přetěžování srdíčka a maminek orgánů dutiny břišní.

Ale s informacemi, že není dobré mít v bytě pověšený kříž, ani ho nosit na krku nebo se jím znamenat (sice nevyzařuje negativně), ale proto, že jsme přes kříž manipulováni, že není dobré v závěru modlitby vyslovovat slovo „amen“ proto, že část energie modlitby je nám při vyslovení slova „amen“ ukradena, že trny z trnové koruny Pána Ježíše můžeme mít kolem brzlíku, ledvin a jiných tělesných orgánů, čímž je v nich omezena průtočnost energie apod., tak s těmito informacemi jsem si zpočátku nevěděla rady. Tedy jen do chvíle, kdy jsem si přečetla životopis svaté Faustyny, polské řádové sestry a vizionářky. Sv. Faustynu požádal Ježíš o namalování své podobizny se dvěma papsky znamenajícími krev a vodu, tedy celosvětově známého obrazu „Pána Ježíše milosrdného“ (v r. 1934). I když měla sv. Faustyna vize i Pána Ježíše zmučeného a zhanobeného, ukřižovaného, on si výslovně přál, abychom ho uctívali „živého“ a „zářícího“ a slíbil, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne!... Květoslava

Reakce J. Staňka: Z dopisu je vidět, že se velmi „školíte“. Já se budím již 67 let bez modlitby za osvobození svých astrálních těl a ještě mě astrálně neuvěznili. Také po návštěvě hřbitova za sebou nezametám stopy, abych zmátl stopy duchům. Znáám zákon přitažlivosti stejnorodého a ten zařizuje, že černým lezu na nervy, a tak se mě nechytají a bílí to nedělají z principu. Když jsem dojížděl z Břeclavi a bylo pěkné počasí, vystupoval jsem úmyslně v Heršpicích a chodil 2 km pěšky domů přes ústřední hřbitov. Bylo to krásná procházka a mrtví „černí“ skřípali zubama a „světli“ přátelsky mávali. Těm „černým“ nejvíc v přilepení na mě vadil křížek na krku. On je totiž páčil. Proto „černými“ najatí, ještě živí, vedou kampaně za jejich odstraňování pod jakýmkoliv záminkami. Podle toho se pozná, kdo stojí za mluvčím. Já jsem to udělal opak, místnost v Brně na meditaci a psaní mám ze všech stran obdobnými symboly vyzdobenu. A máte vidět, jak za tou ohradou skřípou zubama a nic nemohou. Kříž je totiž symbolem plného odevzdání do rukou Stvořitelových až k smrti, absolutní pokory. A také symbolem porážky satana. Na což ti, kteří ji nemají, nemohou přijít. Také Stvořitele žádostmi o původní délku času neobtěžují, neboť bych se začal cítit za blbce. Odpojování duchovních aortových pupečních šňůr také nepěstují, neboť si myslím, že nejsou.

Při vyslovování slova amen na konci modliteb že by část energie modlitby byla ukradena? Že by se i energie modlitby kradla??? Vlastně ano, ale strachem z čehokoliv, z ukradení domnělého kladu dochází k úniku energie! Krade tedy energii z modliteb ten, kdo ukradením straší!!! Krade klid jako její důsledek. Pro Vaši informaci, amen znamená „staň se“, což je základní společný atribut všech vyznání na světě až po taoismus či budhismus. Je to odevzdání, přijetí karmy, oddanost. Autor této informace ovšem oddaný být nechce.

Také zapíchnuté trny z trnové koruny do brzlíku nebo ledvin je opravdu „něco“. Dlouho jsem se tak nezasmál. Autor má nějaké trny určité zapíchnuté, ale asi někam jinač. Až si je vytrhne, bude jej ta uvolněná energie nadnášet jako holubičku, jak říkal doktor Štrosmajer.

Pokud se týče sestry Faustyny, podle mne jí Kristus sdělil to, co všichni ostatní odjakživa ví. Obracet je třeba se k živému Kristu, kterýmž se stal Ježíš po zmrtvýchvstání, tudíž ke zplnomocněnému Bohem. Nikoliv k ještě bezmocnému na kříži. To podle mne skrze sestru Faustynu, pro její velkou, ale nemoudrou víru, vzkázal Kristus podobným. Jen oslavený Kristus je zdroj energie, to ví každý přítomný. Viz svatý Pavel - kdyby nebylo zmrtvýchvstání, nebylo by nic, tedy žádný zdroj energie Ducha.

Z Vašeho dopisu cítím, jak je velká Vaše touha po poznání a přiblížení se k Bohu. Vyslechněte tedy radu mojí jako „nekapacity“: Nechod'te na podobné přednášky a nečtěte knihy, které Vás maximálně zmátnou, ale vyjděte si do lesa a vůbec do přírody. Jeden srnky pšouk má více moudrosti než celá výše uvedená „duchovní univerzita“. Ani Vás tam nebudou honit duchové ze hřbitova, ani Vám nebudou krást energii z modlitby.

Paní Květoslavo, promiňte mi zlehčující tón mé odpovědi, ale na to, co jste uvedla, se z mého úhlu pohledu snad ani jinak odpovědět nedá. Vždyť se jen trochu zamyslete nad tím, co jste napsala...

Výklady snů

Po otištění některých snů a jejich výkladů v minulých číslech Občasníku se ozvaly názory, aby výklad snů nebyl uveřejňován, že je to soukromá věc a že zbytečně zaplňuje strany Občasníku. Je to do jisté míry pravda, ale já je vykládám úmyslně tak, aby se jejich soustavným čtením čtenáři sami naučili snům rozumět a vykládat si je. Neboli **jedná se o skrytou školu výkladu**, která umožní těm, kteří mají vysokou míru schopnosti abstrakce, pochopit analogičnost snů a reálných událostí. Přirozeně otiskujeme vždy jen několik snů a jejich výklady, přestože nám chodí desítky dotazů na toto téma. Výklady jsou většinou ty, které by mohly být pro ostatní podnětné, a podle kterých by se čtenář mohl sám pomalu naučit svým vlastním snům rozumět. Často jsou sny „poselstvím z jiného světa“, kterým je dobré rozumět. J. Staněk

1. *Viděla jsem Prahu, Karlův most a Hradčany. Najednou se nad mostem objevila nevládná tvář muže v turbanu. Most se roztrhl a vysoký sloup se sochou Panny Marie s Ježíškem spadl do Vltavy. Náhle se most zase sám od sebe zacelil a Mariánský sloup se opět vynořil z vody a postavil na své původní místo.*

Výklad: Ve vašem podvědomí je zakotven strach z islámu, že rozbije kontinuitu národa a dědictví předků. Oslabení vaší křesťanské víry symbolizuje zřícení Karlova mostu a sloupu. Mimořádnou pomocí z neviditelné dimenze se vaše podvědomí zacelí. Sen sděluje, že vám bude pomoheno ze strany, odkud to vůbec nečekáte.

2. *Pod jakousi střechou jsem viděla veliký, hlinou zasypaný hrob. Věděla jsem, že jsou v něm děti. Všimla jsem si, že se některé pohnuly - byly živé. Začala jsem je tedy z hlíny vyhrabávat a pokládat na okraj hrobu. Bála jsem se, že narazím a vyhrabu mrtvé dítě, ale vždycky jsem vyhrabala živé, i když úplně vyhublé a vysílené. Věděla jsem, že se hrob bude muset vyhrabat celý, protože některé děti, které jsou až na dne, není slyšet volat. V hrobě jsem ještě našla nějakou krabičku se starými, zapomenutými, ale s láskou vyrobenými drobnostmi pro děti.*

P.S. Pracuji jako učitelka na 1. stupni a základní škole a v době, kdy se mi sen zdál, jsem vážně přemýšlela o změně zaměstnání, protože se mi s dětmi a některými jejich rodiči hodně nevedlo. Nedařilo se mi úspěšně řešit slovní i fyzickou agresivitu dětí apod. Ted' už je to i díky pomoci asistentek dobré.

Výklad: Vnímáte masu dětí jako citově a duchovně mrtvou. Objevujete však, že se děti jako mrtvé pouze zdají. Máte ve vašem poslání je citově a duchovně oživit, i když některé jsou hodně citově zanedbané (vyhublé a vysílené). Tušíte, že předpoklady mají všechny, i ty, které se jakoby neozývají na dně hrobu. Krabička s drobnostmi je pomoc jejich předků, která je neviditelná a na kterou můžete navázat pokračováním pozitivních tradic.

3. *Viděla jsem starý majestátný kamenný kostel. Podél jeho zdi se táhl zástup lidí a na cosi čekal. Byla jsem v zástupu mezi prvními, ale pak mě čekání unavilo, a tak jsem frontu opustila, stoupla si k nedaleké zdi s pocitem, že o nic nepříjdu, čekala na přátele, kteří zůstali ve frontě. Náhle se na kostele rozhoupaly zvony a zahrály krátkou hezkou melodií. Vtom se jeden zvon proměnil v silného kovového berana a skutáel se z výšky až k okapu, takže se ho lidé po natáhnutí mohli dotknout. Beran k nim skláněl hlavu a pomáhal, aby na něj dosáhli. Zatoužila jsem taky se ho dotknout. Šla jsem tedy zpátky ke kostelu a natáhla ruku. Beran se právě vesele povaloval na zádech. Dotkla jsem se jeho kovového kopytka, z kterého šla, jako z celého beránka, velká síla. Uvědomila jsem si, že po něm nesmím sahat moc hamižně, abych se o něj sama nezranila. Beran byl nádherný, vyzářoval sílu a lásku k lidem, vznešenost i hravost a v lidech vyvolával pocit úcty a jeho určité vnitřní nedotknutelnosti.*

Výklad. Zástup lidí podél zdi kostela (symbol víry) je zástup, čekající na duchovní „potravu“, na kterou jste i vy čekala. Ale nic se neděje, staré je vyhaslé. Tak vás to omrzelo čekat v „houfu tradic“ a pooděšla jste. Rozhoupané zvony a krásná melodie jsou novým poselstvím. Tím se promění zvon, symbol staré božské hudby a víry, v berana. Beran je jedním ze čtyř věducích zvířat u trůnu božského (Viz Zjevení aj.) Je přenašečem božské energie na člověka, symbolem člověka. (Viz Beránek boží.) Pomůže těm, kteří chtějí a dotknou se jej předáním energie k životu, která umožní přežít v nastoupivší všeobecné krizi. Také jste se dotkla a získala energii k životu. K získání energie se nesmí sahat hamižně, protože tělo musí být pročištěno, aby její sílu uneslo. Vlastnosti, které ve vás beran vyvolával, jsou vlastnostmi nové vyšší duchovnosti. Pomoc z hůry posune lidstvo do vyšší úrovně i vás.

Otázky a odpovědi

Do této rubriky nám chodí relativně hodně dopisů, které však neotiskujeme úplně všechny. Občas nám totiž přichází dopisy, v nich jsou tak složité otázky, že na ně ani při nejlepší vůli nedokážeme odpovědět, nebo naopak by odpovědi na ně byly zajímavé jen pro tazatele. Omlouváme se proto těm dopisovatelům, jejichž dotazy zde nejsou uveřejněny a zodpovězeny.

• Z dopisu: *...Doufám, že si najdete čas článek přečíst. (V zaslaném článku „Monsanto kupuje Terminátor“ je líčeno, jak si proradní Američani vyvinuli geneticky upravené osivo sóji, které se nedá opětovně vysít, aby farmáři museli kupovat vždy znova drahé osivo od nich.) Dobré by bylo, kdyby to četl i pan Staněk. Jestli vás nezajímá, jak jsme jako lidstvo vedeni do záhuby, tak si celý ten duchovní rozvoj strčte víte kam! To je hlavně pro pana Staňka.*

Odpověď: Článek jsem přečetl, ale utvrdil mě v názoru, že prvotní je duchovní stav člověka a druhotná ochrana přírody. Ještě jsem neviděl duchovního člověka, který by přírodu a živé tvory svévolně ničil. Vždyť jsou to spolutvorové, tedy bratři, mající společného Otce. Za využívání a používání je majiteli (Bohu) odpovědný, přírodní tvorové nejsou duchovního člověka majetkem. Naproti tomu jsem viděl zdivočelé „obránce přírody“ bez morálních zábran, zanedbané, špinavé, bez rodin a agresivní vůči jinému názoru, často kvalifikovanějšímu než jejich.

Nedovedu si představit duchovní společnost bez harmonizující přírody, zato si dovedu představit bezzábranovou egoistickou společnost, v níž se potulují agresivní zanedbané tlupy ekologů, napadající dle jejich názoru neekologicky se chovající občany (třeba s kožšinou). Tyto tlupy (spolky) jsou prostřednictvím nastrčených podplacených lidí najímány firmami, které chtějí konkurenci zabránit zavedení jakékoliv výroby, aby bránili buď rozšíření závodu nebo komunikace pod záminkou ochrany místních střeplíků. Tento stav není žádný „science fiction“, ale začíná být realitou v chráněných oblastech, kde organizace ochránců vybírají „nevšimné“ od těch, kdo tam chtějí cokoli dělat. Jinak ochránci organizují protesty. Podobné vlivy stojí za argumenty pro a proti kácení či nekácení kdekoli. Do oprávněného boje za udržení přírody se již teď příliš často vklíňují vlivy, za nimiž je možné cítit duchovní rozklad. Při jeho pokračujícím vývoji lze oprávněně očekávat, že právě tento prvek duchovního úpadku celý boj za přírodu ovládne. Je starým zákonem, že kdo opomene Boha v jakémkoliv konání, toto se zvrhne. Přímou důkazem k poučení jsou bolševici, kdy se krásné myšlenky lepší společnosti, kterou vysnili utopičtí křesťané, chopili ateisté. A tato idea lepší společnosti bez Boha skončila jako soustava lágrů a celý socializmus jako tábor/(lágr) míru. A tak pišící „bojovník přírodní“ se v bezduchovní společnosti zákonitě stane loutkou bezzábranových ziskových lidí, kteří s ním budou manipulovat tak, že mu pustí jen pro ně žádoucí a eventuálně upravené informace. On jim uvěří, jiné nemá možnost získat a bude bojovníkem za něčí „jiné“ zájmy, aniž by to věděl. Před tím by jej ochránila intuice, ale ta je výhradní funkcí duchovnosti, kterou už si dávno strčil někam, jak píše.

Výše uvedenými slovy však nechci házet všechny ekologicky smýšlející lidi a organizace do jednoho pytle. Jsem si vědom, že práce mnohých z nich je zodpovědná, přínosná a pro lidstvo a celý náš svět nenahraditelná. J. Staněk

• Z dopisu: *...Ze svých vlastních prožitků s Vámi v jedné věci nesouhlasím. Myslím si, že kniha *Ve světle Pravdy od Abdrushina Syna Člověka a poselství Ježíše Krista Syna Božího jsou od Boha. Chtěl bych se zeptat, proč ve Vaší knize *Duchovní vývoj lidstva je odděluje? Myslím, že Poselství Grálu je jednou z největších pomoci v této době a že by se o ní mělo psát s nejvyšší úctou.***

Odpověď: Vy chcete práci ode mne a zdarma Vám vysvětlit můj náhled, místo abyste sám pracoval, jak Vám v Poselství doporučuje (nařizuje) právě Abdrushin (tedy Bůh). (Také z Evangelia: jiným těžká břemena ukládají a sami se jich ani prstem nedotýkají.) Vy jste

měl napsat své prožitky, které Vám dokazují, že obě poselství jsou od stejného Boha nikoliv od člověka. A v čem se v knihách mýlím. To Vaše zdůvodnění by byla ta těžká duchovní práce. Nikoliv napsat, že nesouhlasíte a aby Vám bylo sděleno, proč nemám stejný názor s Vámi. V knihách to je mnohokrát napsané, ale ještě jednou to přehledně zopakují:

1. Ježíš nic nenapsal, i když psát uměl! (A věděl proč - mnohaúrovňová Pravda není popsitelná jednoúrovňovým jazykem.) Evangelia napsali lidé, kteří jsou již svou podstatou vždy velmi omezení, i když jsou osvěceni Duchem. Proto pro mne nejsou Pravdou, (tou je živý Kristus), ale spisy inspirovanými Duchem Pravdy. Což je ovšem rozdíl.

2. Abdrushin napsal s tím, že se nic nesmí měnit, (první vydání), a ajta! Koluje vydání jiné, údajně jim pozměněné. Prosím porovnejte si je! Bůh že by něco měnil nebo neznal budoucnost? Že by neuhádl selhání německého národa příklonem k Hitlerovi? Tak, jak já vnímám Boha, tak ten se nikdy nemýlí, vždy já. To pouze lidé, také proroci, odciťují nedokonale trendy a následně je vývoj zaskočí. Podle mne, Abdrushin to na konci svého života věděl a umřel žalem z toho, že se mu jeho mise nezdařila. Odsud moje hodnocení, že je největším prorokem 20. století a že jeho spisy jsou inspirované.

3. Ježíš výslovně odpustil všem, kteří se na něm provinili. O Abdrushinovi to nevím a ze stylu jeho spisů to nevyplývá. Přitom existuje zákon, že kdo je ve hmotnosti jakkoliv vázán, nemůže ji opustit. (Nemůže do boží dimenze.) Třeba ale má v úmyslu se vrátit, inkarnovat, dopracovat dílo?

4. S Ježíšem je možný kontakt již po dva tisíce let, o kontaktu někoho s Abdrushinem mi není nic známo. (Kromě několika „Synů člověka“, kteří se mi hlásili osobně.)

5. Mezi oběma je energetický rozdíl, tj. Ježíšovou energii je možné uzdravovat a zahánět zlé duchy, u Abdrushinovy jsem to nepoznal.

Připouštím, že se mohu mýlit. **Tedy je ale na Vás, abyste napsal podle vlastních prožitků, nikoliv podle řečí jiných, proč je Abdrushin vtělený Bůh a jeho krásné poselství Pravdou.** J. Staněk

• *Dobrý den, navštěvuji občas vaše webové stránky a líbí se mně vaše filozofie a způsob pomoci lidem. Rád bych se na vás obrátil se dvěma dotazy a prosím o seriózní odpověď. Jsem muž těsně nad 40. rokem věku z Moravy, ženatý se dvěma dětmi.*

Až dosud jsem byl slušným workoholikem s přemírou stresu a hlavně strachů a obav. Měl jsem období, kdy jsem holdoval pornofilmům, zřejmě jako jakousi kompenzaci pracovních a jiných výkonů. Dospěl jsem však na základě svobodné vůle k poznání, že tudy cesta nevede. Přečetl jsem si vaše knihy a mnoho nad nimi rozjímal. Můj první dotaz je, jak se zbavit příp. napojení na nízké struktury odvádějící energii, které jsem mohl způsobit sledováním oněch filmů a vzrušením z toho pramenícím. Mám upřímnou snahu po zlepšení a dosti často zpytuji svědomí s touhou po změně, ne jen slovní.

Během doby jsem se dopustil jednou nevěry s jinou ženou. Bylo to však v mém případě z lásky, ne z jiných důvodů. Měl jsem a mám již delší dobu pocit, že moje manželství je nerovnovážné, že jsme se ženou každý na jiné vlně. Nechci rodinu rozbit, mám pocit odpovědnosti, ale citové zázemí v manželství nepociťuji, spíše závislost na rodině a na dětech z její strany (můj názor). Nezříkám se své viny, to ne. V mém životě se však vyskytuje jiná žena, se kterou si jen píši a zjišťuji, že na světě jsou lidé, se kterými po citové stránce souzním. Jak na nevěru a nynější vztah pohlížet z hlediska věčnosti? Vyčítám si nyní již téměř vše, ale srdcem co cítím, to cítím. Jak se v sobě vyznat? Je možné žít v manželství, nezanedbávat jej a mít důvěrnou přítelkyni, která mě naplňuje? Jak se má s biblickým nesemšlností? Jak je to s energiemi její a mé současné rodiny, aby nebyly poškozeny? Dělán si v životě pořádek, čtu také o karmě a rád bych se z toho nějak dostal. Není to jednoduché, city se bouří, ale pak je zde odpovědnost.

Odpověď: Je zřejmé, že vaše manželství není plnohodnotné v rovině erotické, duševní i duchovní. Toužíte po naplnění vztahu, ale k němu není možné dojít nesprávnými prostředky. (Viz: K čistému cíli není možné dojít nečistými prostředky.) V případě manželství přes poškození dětí tj. neodpovědnosti. Jejich práva jsou nadřazena Vaším právům, tzn. právu na dokonalejší vztah. Je to karma. Až děti dospějí, starý nedokonalý vztah je možné nahradit novým. Je podle mě menší vadou milénka při zachování rodiny než její rozbití. Často se ukáže, že domnělé zlepšení je opravdu domnělé. Ale také to, že nový vztah je neodolatelný a při manželství se stane trýzní. To se karma odebrává ihned. Můj názor je čekat a zrát. Situace skutečně není neudržitelná kvilivá. Řekl bych, že je to stav obecný. J. Staněk

• *Dobrý den, dovoluji si napsat svůj pohled ke článku pana Staňka o generaci prostatiků z lednového čísla Phoenixu (v něm se autor zamýšlí nad skutečností, že v islámských zemích jsou prostatická onemocnění mužů v daleko menší míře než u nás, resp. dalším civilizovaném světě a pokouší se ji vysvětlit jiným vztahem islámských otců k dětem a rodině). Tento článek ve mě vyvolal dojem, že se pan Staněk snaží vnutit čtenáři pocit, že vztah islámských mužů k rodině je něco, co bychom měli následovat. K islámským mužům a jejich rodinnému zřízení pociťuji odpor. Pociťuji odpor k porobě ženy a pociťuji odpor k mnohoženství. (I když vím, že v islámu má své místo, neboť zabraňuje stavu rodiny daleko horšímu.) Proto bych nikdy naši českou situaci nepřirovnávala k islámské, ale zamyslela bych se spíše nad kořeny jevu „nechuti starat se o děti“ přímo u nás. Asi to nebude z mého pera moc dobře napsáno, ale alespoň se o to pokusím.*

Všimla jsem si, že pan Staněk má ve svém projevu často postřehy, týkající se ztráty společenského a rodinného respektu k roli otce, roli matky, že není žito „cti otce svého a matku“. Já si však myslím, že toto vše je až důsledkem ztráty úcty k duši dítěte, k dítěti jako nositeli nového života, to jest jako neúcta k životu samému (k Bohu), takže je porušeno už první přikázání. Pociťuji také odpor k vynucování si autority otce, která nemá přirozený základ. A o tom to celé je. Jak mohou dnešní mladí lidé ctít své otce, když sami byli ve svém dětství v jejich rukou pouhou loutkou? Co dokázali ve výchově dětí dnešní starší lidé, kteří byli dětmi v těsně poválečné době? Kolik rodičů husákovské doby opravdu ctilo své děti a zcela se pro ně obětovalo, i když pro to vůbec nebyly podmínky? Tady nešlo o to, aby rodiče šli proti Husákovi, ale aby v tehdejších podmínkách poskytli zázemí dětské duši, jak nejlépe mohou. Komunisté nahnali děti do jeslí a matky do práce, otcové buďovali socialismus, a dítě a jeho duše byly ve společnosti na úplně posledním místě. Pokud někdo v knihovně vyhrabe výchovnou příručku autorky Klímové-Fugnerové, asi se pořádně zasměje. Ale ono je to k pláči. Tam to totiž všechno je! I Autorka sama své dílo k stáru odvolala, ale ten duch její tvorby v naší společnosti zavání pořád dál! (V naší zemi je to jiné než v sousedních zemích, kde touha dítěte po přirozené autoritě a opoře otce není tak vysoká.)

Jak se zde může budovat úcta k roli otce, když úcta k roli dítěte je zcela pošlapána? U dětí je třeba začít a ukázat jim tak správný směr... Popíšu své stanovisko z pohledu husákovských dětí, kterými jsme s manželkou byli. Zde nejde o to, že komunisté roztrhli rodinu, ale o to, že to většinou rodičů náramně vyhovovalo! Ono to totiž bylo náramně pohodlné odevzdat své dítě do jeslí, školek, kroužků, táborů,

jezditi si po ROH rekreačních a zcela to vyhovovalo naturelu našich rodičů. Tento výchovný model přijali zcela přirozeně a bez pocitu ztráty! V mém okolí bylo několik případů maminek a tatínek, které i v této době milovalo své děti jinak, a ani komunisté jim vztah s dětmi nebyli schopni pokazit. To však byly naprosto výjimky. Většinou byly děti na poslední koleji, ačkoliv by správně měly být na první. Ať se tedy dnešní starší lidé, kterým komunismus po výchovné stránce náramně vyhovoval, nediví, že mladí nemají úctu ke stáří, že mladí hromadně odkládají staré rodiče do domovů důchodců, že se nechtějí piplat s dětmi. Vždyť si je sami k tomu vychovali! Manžel i já jsme měli silnou touhu po následování přirozené autority otců. A čeho se nám dostalo a dostává? Že nás celý život buzerovali a naháněli do zařízení, aby se s námi nemuseli obtěžovat, a nyní si se svými otci nemáme nyní vůbec co říci, i když naše srdce překypují a chtěla by diskusi rozproudit.... Ale otcové ani matky nechtějí, protože je jim milejší udržovat se v roli dokonalých. Museli by totiž přiznat svoji chybu, proto aby chom mohli spolu začít komunikovat! Takže rodiče a prarodiče, pokud chcete změnit zitrky, přiznejte nejprve svoji chybu. Ne všichni mladí lidé jsou totiž schopni popřít to, k čemu jste je vychovali....

Odpověď: Překvapuje mne, že u Vás vzniká dojem, že bych se „snažil našim čtenářům vnútit“ něco prostřednictvím článku. Tento pocit naopak signalizuje, že se Vás v článku něco dotklo, což např. podle Abdrushina (i mého názoru) znamená, že se dotýká věci, ve které je pravda cítěná podvědomím potírána vědomím. (Rozumem.) Odtud ten nepřiměřený pocit, že vnučuji. Kdo mě zná, ví že nikdy nic nevnučuji, pouze vyhraněně formuluji názor. (Doporučuji přečíst si alespoň jednu knihu od Lazareva a jím popisované toky energií při kritice otce vzít do úvahy ve svém vztahu k vlastnímu otci. Odpadne Vám jedna svazující „obruč“ vlastního podvědomí.)

Ze vztahu islámských mužů k rodině vyzdvihují jejich odpovědnost ochrannou a pečovatelskou, nikoliv vztah celý. Ano, myslím si, že muž má chránit rodinu (matku a ženy zejména) i za cenu vlastního života zejména před materiální nouzí. Velká část českých mužů naproti tomu utečou, jakmile se objeví nebezpečí nebo ztráta pohodlí. Viz „platiči“ alimentů, kteří své děti nechají před umřením hladu na krku matkám. Nebo „bojeschopný“ postoj českých branců, kdyby se objevil skutečný nepřítel pro stát a jejich rodiny. To by bylo ještě víc „pacifistů“ než ve Francii v roce 1938, kteří křičeli, že lepší otroctví než válka pro nějakou smlouvu s ČSR.

Opakuji důrazně svůj názor, že podvědomí většiny českých mužů je zcela rozvráceno ateizmem směrem ke konzumu a odmítnutí sebeobětování pro rodinu a národ. Je to hnusná vlastnost a v této věci jsou nám islámci skutečně vzorem. Ne ale ve způsobu uplatňování této schopnosti sebeobětování. Tam zas satan ovládá je, kdy je zaslepi a falešným směrem vede k sebeobětování v terorizmu.

Pocítujete odpor k porobě islámské ženy, ale je skutečně porobená péči o děti a rodinu? Vy jste někde viděla proud islámek uprchlic, které proudí „za svobodu“ pracovat v pásové výrobě průmyslové civilizace nebo v nočních barech??? Mluvila jste s těmi ženami? A nebo s někým, kdo mluví za ně? Což jste nezažila éru, kdy bylo líčeno, jak Francouzi „koloniálně ždímají“ Alžírany a Američané Vietnamce, a když se tyto vojensky stáhli, 5 milionů těchto „osvobozených“ ždímaných Alžíránů se plavilo na loďkách do Francie se nechat opět ždímat? A kdyby to imigrační úřady USA připustili, už by většina „komunisty osvobozených“ Vietnamců byla v USA, aby se nechali opět „neokolonialisticky ždímat“. Tehdy také za alžírský a vietnamský lid někdo z „tisku“ mluvil, tak jak za „zotročené“ islámské ženy dnes. Doporučuji Vám po zkušenostech totality vždy hovořit s tím, kterého se to týká, nikoliv se satanem ovládaným tiskem. Ten si najme k hovoru za všechny vždy toho, koho potřebuje. Také s tím s vlivem teroru zahalování žen to není tak, jak „černí“ píší. Zahalování totiž snímá z většiny žen silný stressor, který působí u nás, kdy se velké většině našich žen zdá, že jsou nedostatečně krásné ve srovnání s modelkami a prázdnými exhibicionistkami v tisku!!! Mají skrytý komplex, aniž si jej uvědomí. Energii a čas, věnovaný „čančání se“, může žena věnovat vytváření příjemné domácí atmosféry a snaze zaujmout manžela duší.

2. Pocítujete odpor k vnučování si autority otce, která podle Vás nemá přirozený základ. Já také pocítuji odpor k vnučování, protože ji má mít samu od sebe, samozřejmě. A to právě proto, že má přirozený základ. V hmotné rovině je základ v síle, v duchovní rovině ve schopnosti ovládnout emocionalitu rozumem, což umožňuje přežít v extrémních situacích. Proto má žena podle bible (Ducha) muže poslechnout. Její hormonální a emocionální základna je totiž v mládí tak silná, že ve složitých situacích reaguje hystericky neboli zkratově. (Jako Vy tímto dopisem.) Zkratové řešení není určitě nejlepší, nejkratší. Z pozorování života jsem odpozoroval „Staňkův zákon“, že ženy po ochabnutí hormonů zmoudří a muži zblbnou. (Ztratí aktivitu.) V dokonalém vztahu totiž žena dodává do jednotky rodiny emocionalitu (lásku, energii země), kterou má muž oslabenou, a muž racionalitu (duchovnost, energii „kosmu“ z hora), která koriguje nezvládnání emocionality ženou. Rovnoprávnost traktoristek a hornic již máme za sebou, nyní přišla na řadu rovnoprávnost majorek a vědkyň. Nepochybujte, že za čas to bude stejná sranda jako ty budovatelky! (Majoroky nahánějí manžely, vědkyň vedou vědecky děti.)

3. Ohledně dětí z husákovské doby s Vámi také nesouhlasím. Potřeby dětí nebyly respektovány právě proto, že ateističtí rodiče nevnímali dítě jako svěřené Bohem, neměli odpovědnost před Stvořitelem, nikoliv před dítětem. A co kdo postaví před Boha, to se mu stane prokletím. Jestli jste k této biblické pravdě ještě nepřišla, přijde ona k vám ve formě následku. Proto ty potíže s husákovskými dětmi a další teprve přijdou. Jen tak mimochodem, „černý“ přes bolševiky ty děti vyjímal z rodin právě proto, aby zabránil přenosům „náboženských přežitků“ na děti ve formě modliteb „Andělíčků můj strážníčku“, které se silně zakotvují v podvědomí člověka a předurčují jeho citovou orientaci. Atmosféra a autorita rodiny je ztotožňována s širší autoritou duchovní dimenze, klade základ jejího dalšího vnímání a očekávání. Oslabení vnímání rodinného prostředí je právě základem současné necitovosti a agresivity společnosti. (Duchovní dimenzi vnímáme citem.) Jesle, tábory, kroužky, rekreace a BSP (brgsrceprcy-brigády soc. práce) nebyly výmyslem rodičů, ale byly jim vnučovány „černým“ přes komunisty. Právě ateisti se tomuto tlaku rádi podřizovali, protože je zbavoval pocitu povinnosti. A teď ze stejného důvodu sklízí setbu, mladí se jich zbavují odložením do domovů důchodců (umíráren). Dnes „černý“ pouze změnil metodiku. Potřebou peněz, vyvolanou pseudopotřebou, šťve rodiče od dětí více, než za bolševiků.

4. K sledování autority otců, po které s manželem toužíte, ale nemáte si s otci co říci, přesto dodávám antické: Ceterum autem cenzeo ... (Ostatně soudím, že) Otcové musí být ctěni vždy, i nehodní. Jací jsou, to je karma od Boha. Nebo vy jste si snad otce vybrala? Manžela ano, ale rodiče a bratry ne. Nikdy nejsou zcela špatní. (Ctění nemají být jejich špatné názory.) Viz v bibli synové Noeho. Nebo popis proudění energií u Lazareva, které potvrzují. Rodiče a prarodiče nepřiznávají chybu před dětmi, ale před Bohem. Kdo se odvažuje je soudit, sám je podle stejných parametrů souzen! Změňte rychle názor, nebo se dočkáte! To Vám nevnučuji, pouze dávám k úvaze.

J. Staněk

Rozhovor:

První zmínky o B. Kočím se objevily v pražských novinách „28. říjen“ v únoru 1925 pod nadpisem „Pražský divotvorce“. Znamý spisovatel E. Štorch se zúčastnil přednášky, kde B. Kočí „referoval o své divotvorné činnosti“. Mimo jiné E. Štorch píše: „Pan K. sám nedovede vysvětlit tajemnou sílu, vyzařující z jeho dlaní. Říká, že v něm působí nějaká božská síla a že bůh uzdravuje lidi jeho prostřednictvím. Ovšem, nevěří v boha církevního. Ale i jeho filosofický bůh jest jen pouhé jméno pro Neznámo. Zatím tedy nedovedeme ještě dobře vyložiti senzační úspěchy našeho divotvorce. Avšak věc sama rozhodně zaslouží si nejbedlivější pozornosti odborných kruhů a bylo by hříchem na zástupech trpících nemocných odbývatí snad léčebnou metodu pana K. posměškem nebo ignorováním. Věc je velmi vážná; tisíce uzdravených svědků a hluboce rozrušenou veřejnost nelze umlčeti. Kdo přinese jasno?“

Od této doby byl věnováno v těchto listech vždy několik sloupků o tzv. divotvorci. Dokonce zde byl otisknut s B. Kočím rozhovor. **Jelikož o B. Kočím jsme již několikrát psali a vždy se setkaly články s velkým ohlasem, celý jej v nezměněné formě přetiskujeme:**

Povzbuzení nevšedním zájmem, informovali jsme se na různých stranách a bylo nám skutečně potvrzeno, že p. Bedřich Kočí, nadán je zvláštní, nevysvětlitelnou silou, kterou působí tak pronikavě, že celá řada jedinců, jichž je dnes tisíce, děkuje mu za své uzdravení. Pan B. Kočí pořádá v poslední době přednášky, které budí neobyčejný zájem a ač by byl rád, nemůže z fyzických důvodů vyhověti ani všem pozváním a musí další žádosti o přednášky na delší dobu odmítati. Abychom alespoň částečně uspokojili zvědavost široké veřejnosti, navštívili jsme včera dopoledne pana B. Kočího v jeho pracovně a vyžádali si jeho interview.

Pan B. Kočí přijal našeho spolupracovníka s nevšední laskavostí, ač před pracovním tísnilo se na sta nemocných, kteří se dožadovali jeho přijetí a rozmluvy.

„Vidíte, takhle to vypadá u mne denně. Na sta lidí přijde, abych se pokusil uzdravit je. Nemohu přijati však více návštěvníků nežli 25 a dnes již vydávám pořadové lístky, dle nichž se dostanou dnešní žadatelé na řadu až v květnu.“

• Kdy jste objevil onen léčivý dar v sobě? osměluji se ptáti.

„Bylo to v roce 1909, kdy mi zemřela matka, kterou jsem měl velice rád. Rozrušen, duševně zlomen, musel jsem odjet z prostředí, kde mi ji vše připomínalo. Rozhodl jsem se jít k moři do Opatie. Na cestu vzal jsem si nějakou četbu a mezi jinými knihami i Trineho „Ráj srdce“, v které nabádá tento nedocenený a vzácný spisovatel, jak máme žít ušlechtilým životem, chceme-li nabýti zvláštních, pozoruhodných sil, které nás vedou k duševní vyrovnanosti, štěstí a dávají nám sílu nejen k ovládnutí sebe, ale i vyšší možnosti působiti na jiné. Nejen však W. Trine, tento vzácně ušlechtilý duch to byl, který na mne působil, ale i spisovatel Gamma, který mne přivedl k sebezpoznání a pod jehož vlivem a vedením jsem změnil celý způsob svého tehdejšího života.

Zamiloval jsem si Krista a pravé učení Kristovo. Učení to bezměrné lásky, dobroty a všelidství. Šel jsem stopami starého křesťanství. Navštívil jsem Řím, studoval evangelium a čím dále tím více jsem nabýval přesvědčení, že veliká a ryzí pravda je ve slovech sv. Jana, XIV. Kap. 12. verš: „Kdož věří ve mne, skutky kteréž já činím i on činíti bude a větší nad to ...“

Kristus jistě nelhal a kdo se řídí pravým jeho učením a jde cestou nezištnosti, chudoby a pokory, ten se nemůže zklamat. Ten najde v sobě sílu, aby odhodil všecko pozlátko falešného života a postavil se do služeb trpícího lidstva a ukazoval druhým, dosud bloudícím a nenalézajícím, pravý směr, cíl a cestu.

• Říkal jste, že jste se vydal po stopách prvního křesťanství, navazují na náš minulý článek v novinách.

Řím mne však zklamal. V nynějším Římě nenacházel jsem to, co jsem tam hledal. Všude, je pravda, šel jsem po stopách starého, původního, prvního křesťanství; minulost zanechala tu své nesmazatelné stopy. Jenže to, co jsem tu našel, není křesťanství, ale obchod, který si z učení Kristova vytvořila římská církev.

Nemáte ponětí, jak trapně tu na mne zapůsobily veliké církevní velikonoční slavnosti, jak římské chrámy, vystavěné ze zrušených staropohanských chrámů. Jak bolestně a tísnivě hrobka apoštola Petra, pompa vysoké hierarchie, a jak člověk tu v prostředí věčného města jde po stopách prvního křesťanství, čím dále tím více je vidět, jak se církev odcizila původnímu učení Ježíše Krista. Než to je jiná kapitola a unavoval bych vás příliš, kdybych vám chtěl vylíčovat, jaký obrodný proces se ve mně odehrával. Tady, procházející katakomby, procházející chrámem sv. Petra, Vatikánem, nejrůznějšími kostely, přenášejí se v mysli nazpět, do dob prvního křesťanství, uvědomoval jsem si čím dále tím více, jak veliká, nesmrtelná je pravda ve slovech Kristových: „Víra tvá tě uzdravila“ a jak neskonale veliké a široké možnosti leží v nás, odhodíme-li vše pozemské, začneme-li žít duchovním životem a jdeme-li cestou, kterou lidstvu ukázal Kristus. Než tou pravou a neklíkatou cestou a ne tou, jak ji upravil Řím, jak nám ji ukazuje církev a kněžstvo. Cestou konání všelidské lásky, dobra a milosrdenství.

Než tak, jak hlasatelé této nauky křižovali za dávných dob, tak křižovali by je i dnes, protože vývoj lidstva šel by jinými cestami, než jakými jde, kdyby zvítězila láska, pokora a milosrdenství boží na Zemi.

Vidíte, na Kladně uzdravil jsem na tisíce lidí – jděte a zeptejte se – každý vám to potvrdí a přece tam o mně hlásali z kazatelny, že přišel Antikrist, který se rouhá, tvrdě o sobě, že uzdravuje nemocné a choré jménem Kristovým.

A přece skutečnost mluvila pro mne. Ne sta, ale tisíce uzdravených. Je tu třeba slov a vysvětlování? Ne slova – ale skutky mluví.

A tak, jak mám své přátele na Kladně, tak mám je i v Pardubicích a Chocni, kde 14. února t. r., po své poslední přednášce, uzdravil jsem na 145 lidí, a tak mohl bych vám jmenovat celou řadu případů i svědků a všichni potvrdili by vám jedno a totéž, že pod mým vlivem a mým přičiněním získali ztraceného zdraví.

• Jak léčíte nemocné?

Pod vlivem filosofické četby stal jsem se pantheistou a hloubavým náboženským člověkem. Žiji čistě, žiji střídavě a vystřihávám se alkoholu. Z mých dlaní vyzařuje tajemná síla, síla božská, kterou bůh uzdravuje mým prostřednictvím nemocné.

Mé dlaně vyzařují tajemný, teplý proud neznámé nám dosud energie, veliké síly a léčivosti, který mi umožňuje i na jistou vzdálenost určit diagnosu a vkládáním rukou, modlitbou a sugestivním vypětím mysli k přání, aby nemocný byl uzdraven, uzdravuji hned na místě.

• Promiňte, pane nakladateli, a jak se k vám staví lékařská komora?

Mohu vám říci jen jedno: Jsou i lékaři, kteří ke mně posílají své pacienty, kde jejich úsilí zklamalo. Měl jsem dokonce i případ, kdy ke mně přišel na zapřeno jeden lékař z Karlína, kterého jsem rovněž uzdravil. Pomohl jsem i pánům z vysokých úřadů, kteří se dovolávali marně lékařského uzdravení (a jmenoval mi jednotlivce, od nichž si teprve vyžádáme příslušného potvrzení) a měl jsem i případ, kdy léčil jsem známého dra teologie, který dlouhá léta byl trápen urputnou nemocí. Po mém zákroku a vyléčení, pravil mi týž: „Jsem uzdraven. To je zázrak a já teprve dnes věřím, že Kristus dělal zázraky.“

„Promiňte, pane doktore, a čemu jste se pak po tolik let učil, když teprve nyní věříte v zázraky?“ ptal se ho s přidechem žertovně ironie náš divotvorce.

• **Čemu přikládáte onu tajemnou léčivou moc a sílu?**

Víře. Věřím prostě v Krista. Věřím v jeho učení. Věřím v pravdivost jeho slov: „Víra tvá tě uzdravila.“

• **Jak se k vám staví ostatní kruhy našeho společenského dění?**

Nejsou to opravdu jen klerikálové, kteří se staví proti mně a kteří mne prohlašují za Antikrista, ale jsou to i socialisté, kteří mi nadávají šarlatánů, černých klerikálů a roztrušují a tvrdí o mně, že jsem klerikály podplacen, abych nadháněl vodu na jejich mlýn. Vidíte však z mé rozmluvy nejlépe, že nejsem ničemu více vzdálen než klerikalismu. Jdu si svou cestou, cestou, kterou mi káže jít můj vnitřní hlas a můj bůh, není oním bohem, s kterým se kupčí a v jehož jméně se páchají křivdy, války a tisícero bezpráví.

• **Mohl byste mi jmenovat některá jména lidí, jimž jste pomohl a jež jste uzdravil?**

Načež mi p. Kočí udává řadu jmen, lidí to nejrůznějšího postavení, kterým dle jeho tvrzení měl pomoci a kteří hledavše u něho pomoci, byli jeho sugestivním vlivem uzdraveni.

• **Jaké jsou Vaše další plány?**

Pro nejbližší dobu, jsa vyčerpán, unaven, potřebuji klidu a odjedu proto v nejbližších dnech do Itálie, abych tu nabral nových sil. Jakmile se vrátím, budu pokračovat ve svém započatém díle. Čeká mne ještě mnoho práce. Mnoho je ještě trpících. Mnoho hledajících. Po svém návratu, osvěžen, s novou chutí, novou láskou budu pracovat pro dobro trpících. Zatím, co budu mimo domov, zpracuji si své přednášky, upravím je a doplním.

• **Na jaká téma přednášel jste až dosud?**

„Co jsem poznal, když jsem se stal abstinentem.“

„O příčinách chorob lidských.“

„Po stopách prvního křesťanství.“

„Víra tvá tě uzdravila.“

Tím byla naše rozmluva ukončena. Náš spolupracovník poděkoval za laskavé informace, rozloučiv se s p. Kočím, uveřejnil s jeho svolením tyto statě v zájmu širšího obecnstva, neb je jisto, že věc je příliš vážná, takže ji nelze odbýti tvrzením, že tu jde o „šarlatána“ a je na povolaných kruzích, aby se přesvědčily a zaujaly k přednáškám a tvrzením p. Kočího své stanovisko. Mlčením, podezříváním ani nadáváním „na hloupost lidskou a bezmeznou důvěřivost“ se tu nic nespraví. Již Hamlet pravil: „Mezi nebem a zemí jsou věci, jež mysl lidská nepochopí a rozum lidský nezbadá...“ O moci a síle hypnosy, sugesce nedá se dnes již rovněž pochybovati. Jsou tu někteří jednotlivci vládnoucí těmito silami a je na vědě, aby se snažila je studovati, odkryti a využití k dobru a na prospěch trpícího lidstva.

V březnu 1925 o B. Kočím již psaly všechny pražské listy. Z „Národní politiky“ vyjímáme:

Fronty nemocných lidí u nakladatele p. B. Kočího na Masarykově nábřeží. Bylo by jistě hrubým poklesem proti referentské povinnosti nezaznamenati v suché kronikářské skutečnosti zjev, který se zabývá takřka celá Praha, a který vyvolává zájem ve všech vrstvách pražského obyvatelstva. Jde o fakt, jenž se nedá odbýti mlčením: celé fronty lidí nejrůznějšího věku i různého společenského postavení tísni se denně na chodbách a v předsíních závodu nakladatele p. Kočího, očekávajice dychtivě chvíli, kdy budou vpuštěny do pracovny. Jsou to prý lidé různě nemocní, kteří jsou přesvědčeni, že je pan nakladatel Kočí vyléčí z jejich neduhů. Poněvadž se vypráví, že týž uzdravil nemocné z některých velmi vážných chorob, nabývá pověst o jeho síle uzdravovací nepředstavitelných rozměrů a lidé v pravém slova smyslu populárního muže na ulici obklopují a doprovázeli ho v hloučcích Prahou. Denní kronikář, který musí být především nestranný ke všem zjevům, spadajícím do jeho oboru, nemůže kolem události, jejichž jevištěm je dům na Masarykově nábřeží, jíti se zavřenýma očima. Tu jest opravdové hnutí, vyrůstající jednak z vlastního přesvědčení a jednak – a v tomto případě snad nejvíce z ústního podání, z pověstí, které se rozšiřují po Praze a které určitým věcem dodávají koloritu věci takřka zázračných. Pan nakladatel Kočí zaujímá stanovisko k těmto událostem, jejichž je středem, odmítá především jakýkoliv rys senzacechtivosti z toho, čeho je přímým i nepřímým původcem. **Zdůrazňuje, že neléčí ani sugescí, ani magnetismem, ani spiritismem, nýbrž silou víry, kterou staví na Písmě. A podotýká, že zvláštním „tepelným proudem“, který prý emanuje z jeho dlaní, uzdravuje pouze „člověka dobrého“. „Je-li nemocný člověkem zlým, předpojatým, nevěřícím, síla mých dlaní přestává působit.“**

To jsou vlastní slova pana nakladatele Kočího, kterými hodnotí výsledek svých léčebných, nezištně, tedy zdarma prováděných akcí. On sám chystá o těch věcech příslušné publikace, v nichž chce vyložit vše, v co věří, jakými šel cestami a jaká je podstata „duchovního léčení“. Je nesporno, že tyto publikace vyvolají rozmanité odezvy a v první řadě ovšem mezi – lékaři...

V novinách „28. říjen“ se i nadále o B. Kočím pravidelně psalo. Dával se prostor nejen lidem, kteří se chtěli problematice léčení vyjádřit, ale i lékařům, kteří měli tendenci cokoliv říci. Z nejzajímavějších vyjímáme:

6. března 1925: Aby se předešlo nestálým omylům, které se opakují i v dopisech žadatelů o lístky na léčení, dovoluji si k objasnění trochu popsat způsob tohoto léčení, neboť měl častou příležitost býti takovému léčení přítomen. Není to ani sugesce ani hypnosa. Tato léčivá síla vyvinula se u p. nakl. vnitřním vývojem náboženským, plným uvědoměním si té čistě jednotky Syna s Otcem – člověka s Bohem. Vnitřním osvětlením, podobným onomu u starých mystiků, a to beze všeho dlouhého studia knižního. Jeho život byl plný činů založených na nezdolné víře a na této tuhé cestě vyvínovaly se v něm síly, kterých dříve bylo použito hlavně pro život vnější, a nyní po vnitřním, duchovním obrození, tyto síly zduchovnělé a posvěcené láskou k bližnímu, vykonávají pravé divy. A proto vyžaduje p. nakl. víru u nemocného. S jakou vírou chorý přichází, takovou silou pak léčení působí. Staly se případy, že těžce nemocní přicházeli s takovou silou důvěry, že uzdravili se naráz z těžké choroby. V mnohých místech na venkově, kde pár případů za sebou jdoucích, vyzdravení vyvolá v čekajících tak překrásnou náladu – harmonii víry a jistoty, kterou doplňuje p. nakl. láskou – a léčení daří se pak neobyčejně. Vyžaduje víru v moc zbožné lásky a nevedá mu, je-li tato víra zbavena příslušnosti jakékoliv církve. Vyžaduje ji však proto, že tím nemocný se plně otevírá proudu čistých harmonických sil, jejich působením lépe přijímá a snadno se uzdravuje. Kdo jde s nedůvěrou, sám se uzavírá a brání účinku těchto sil.

A dále toto léčení působí i mravně – neboť p. nakl. vyžaduje pak i mravní obrácení se nemocného, kde je toho potřeba. Tak jako Kristus pravil po léčení: „Jdi a nehrěš více.“

Děti jsou vyjmuty z požadavku víry, ty jsou jinak uzpůsobeny a ty přijímají tyto vlivy plně. A na nich nejlépe je patrné, že není to ani sugesce ani hypnosa. Neboť jsou případy vyzdravení ochrnutých údů kojenců a nemluviat, které působily tak pohnutlivě, že i při vyprávění jich neubrání se posluchači slzám

A je zvláštní, že ač p. nakl. je fyzicky notně vyčerpan – jeho síla léčivá vzrůstá a je mnohem mocnější. Její blahodárné účinky jsem zkusil i na sobě.

Skeptikové se budou těmto věcem smát. Nevadí. Mělo bys se to však studovat s celou vážností. A je možno, že mluvilo by se o tom vážněji, kdyby tímto lékařem byl Angličan či Američan, nebo aspoň Němec. Ale je to jen Čecháček a do toho nutno řezat, jak už mnohé ušlechtilé listy učinily.

Pro nás všechny je to významným momentem. Jak jinak by se utvářel život náš, kdybychom snažili se žít tak, jak již dávno Kristus ukázal a znovu příkladem svým pan nakl. ukazuje – v účinné lásce k bližnímu. Rud. Adámek

Lékaři však hovořili zcela jinak (část rozhovoru z listu "28. říjen" z 8. 3. 1925 s doc. Prusikem):

• Je činnost pražského divotvorce novou a ž dosud neznámou?

Ne, podobné způsoby léčení vyskytují se již odedávna a aniž bych chtěl dlouze a široce vykládati celou historii podobných zjevů, stačí že vás odkáží na dva, které nejsou ani tak staré a jichž jste pamětníkem.

Jistě, že je vám dobře znám způsob léčení přírodního lékaře faráře Kneippa v Německu, který s celým lékařským tribunálem léčil nemocné heterosugesce, přesvědčuje je o tom, že pod jejím vlivem nabudou ztraceného zdraví.

Jiný případ z poslední doby je případ prof. Khue ve Francii, který se vyskytl asi před třemi léty a který léčil a dociloval pozoruhodných výsledků obdobných způsobem jako p. Kočí, to je autosugesce, při čemž hlavní váhu kladl na víru.

Ostatně jsou i známé případy o lékařích, kteří mají velikou praxi a kteří se těší veliké oblibě u obecnstva a svých pacientů a kteří více než svou vědou a lékařskou zdatností působí svým neobyčejným, silným a sugestivním zjevem, takže přímo vlévají ve své pacienty od prvního okamžiku vstupu do jejich ordinace pocit úlevy a důvěry, že u tohoto lékaře nabydou uzdravení. Nelze proto ani vylučovati ani podceňovati vliv sugesce a zvlášť poji-li se s elementem víry. To jsou zjevy známé a nikterak vzácné.

• Pane docente, připouštíte tím tedy možnost, že p. Kočí může svým vlivem léčit?

Ano, připouštím, a nejen, že připouštím, ale jsem o tom u určitých jedinců a chorob přesvědčen. Existuje totiž ohromné množství pacientů, u nichž při nejpečlivější lékařské prohlídce nenajdeme příčinu neurosy a jedenkaždý z lékařů praktiků setkává se ve své ordinaci denně s neurasteniky, kteří si stěžují na bolesti všech možných orgánů. Všecky tyto chorobné stavy shrnujeme pod pojem chorob autonomního systému. Tyto stavy pak lze velmi lehce pod vlivem sugesce nejenom zlepšiti, ale i rázem zvrátit, takže mizí, a ti, kdo si stěžovali, že jimi trpí, rázem a ve chvílce pociťují nejen úlevy, ale i nabývají zdraví. Tyto případy se zdají na první pohled neuvěřitelnými a pro laika mají povahu zázraků.

Jinak je tomu ovšem u II. kategorie chorob, tak zvaných vnitřních sekrecí – poruch Basedových a chorob organických...

Proto též zaujali i angličtí lékaři ostré stanovisko proti sugestivnímu způsobu léčení a nazvali jej vyloženým zločinem páchaným na nemocných, kteří místo co by měli hledati lékařské rady u odborných lékařů, kteří by jim v těchto případech, pokud by přišli hned v počátku svých chorob, zaručili plný úspěch, přicházejí teprve tehdy, kdy mají již smrt na jazyku, kdy choroba je ve velmi pokročilém stadiu a kdy je proto každý zachraňující zákrok lékařův téměř vyloučen.

Mnohem rázněji než doc. Prusik byl v té době MUDr. Šimsa. Ten si nejdříve najal nějakou paní, která široce popsala v novinách svoji návštěvu u B. Kočího. Velmi emotivně popsala jak prosila p. Kočího o to, aby ji utlumil tíhu svědomí, neboť trpěla tělesně i duševně pod domněnkou, že zavinila smrt svého dítěte, které spáchalo sebevraždu.

B. Kočí ji však prý jen řekl: „Byla jste zlá na dítě. Zlo budí zlo. Důsledky toho musíte nésti a nedivím se, že máte výčitky svědomí. Odpomoci vám může jen modlitba. Modlete se. Vina jste a jen modlitba vás spasí. Nyní jděte.“

Dotyčná paní byla z toho tak nešťastná, že chtěla spáchat sebevraždu, od které ji zachránil jen kolemjdoucí strážník. Načež se zcela duševně sesypala... Až pak nějaký dr. Čapek dovedl její zneklidněné myslí vrátiti opět částečný klid.

Dr. Šimsa pak dokonce neváhal a po Praze měl celou řadu přednášek s názvem „O zázračné léčbě sugescí, magnetismem, rukou a modlitbou vůbec, o metodě i výsledcích p. Kočího zvlášť“. Ač sám se s léčením B. Kočího nikdy neseznámil, přestože jej sám B. Kočí opakovaně vyzýval, aby si udělal diagnózy jakéhokoliv jeho pacienta před léčením a po, a pak po určité době, nikdy na to nereflektoval. Jediné, co dělal, bylo to, že všude, kde mohl, po Kočím plival jedovaté sliny. **Dokonce na jedné z jeho přednášek zaznělo, že bude apelovat na Ministerstvo zdravotnictví aby přijalo zákon o „fušérství“. Taková byla nenávisť dr. Šimsy.**

Nejzajímavější fakt na dr. Šimsovi je však ten, že on sám se zabýval něčím takovým, co dnes nazýváme „duchovní filozofií“ a dokonce o tom sám publikoval!!! Osobně jsem od něj zcela nedávno četl v originálním vydání knihu z 20. let min. stol. (na jejíž název si nemohu vzpomenout a ani se mi jej nepodařilo dohledat, přestože jsem se o to velmi snažil), na které se nedá nic vytknout. Je naprosto plna nádherných myšlenek, které by si i dnes snad každý mohl připomenout. Kdybych si v novinách z r. 1925 nepřečetl jeho nenávislné rozhovory, výpady a články, vztahující se k B. Kočímu, myslel bych si, že dr. Šimsa je další z „osvícených“ lidí, žijících na poč. 20. stol. v Čechách. Bohužel asi i u něj fungovalo biblické přirovnání, že „kázal vodu a sám pil víno“, což ani v dnešní době není nic výjimečného. Tito lidé se však stejně jednou prozradí... A. Červený

Přečetli jsme za Vás

Úryvek z přednášky MUDr. Ivana Rusnáka – Úloha nemoci při poznávání zákona života

...Američané chystali pro výzkum arteriosklerózy větší množství pokusných zvířat. V tomto případě králíků. Protože jak víme, arterioskleróza a její důsledky je epidemie dnešní doby. Více než 50% všech lidí v současné době v západní civilizaci umírá na důsledky arteriosklerózy. To znamená, že to jsou mozkové mrtvice, srdeční infarkty, ledvinové poruchy, z toho plynoucí problémy atd.

Ten pokus probíhal následovně – králíci byli překrmováni tukovou stravou, a tudíž byli tlustí a měli vysokou hladinu cholesterolu. Cholesterol je totiž jeden z faktorů, který urychluje sklerózu cév. Takže i u těch králíků se skleróza rychle rozvíjí. A najednou se zjistilo, že jedna skupina králíků, přestože je tlustá, a přestože má vysokou hladinu cholesterolu stejně jako ostatní králíci, měla arteriosklerózu jen asi jednotřetinovou oproti ostatním. Zkoumali, v čem to je. Víte na co přišli?

Zjistili, že o tuto skupinu se staral chovatel, který je měl rád. Jak se to projevilo? Prostě si s nimi občas povídal, pohladil je a občas si některého pochoval. Staral se o něj s láskou. Samozřejmě, že tomu vědci nejdříve nevěřili. Zopakovali pokus znovu a pak ještě několikrát a světe div se, vyšlo to vždy stejně

A nyní to přesuňme do našeho života. Jestliže je arterioskleróza onemocnění číslo jedna, nezapomněli jsme se my tak náhodou vzájemně každý den trochu pohladit? Nezapomněli jsme tak náhodou žít každý den v lásce? Ale nemusí to být jen pohladení rukou, vždyť stačí milý pohled, ochotné podání ruky, pochvala, úsměv, to vše jsou projevy lásky. Myslím si, že to, že lidstvo v současné době umírá na arteriosklerózu a ne na stáří, je jednoznačným projevem toho, že jsme zapomněli žít v lásce. Každý se žene za něčím a stále odkládá – až potom, až budu žít klidně a pokojně, až potom, a najednou neexistuje žádné potom, najednou nastává čas rozloučení a je konec. Nezávládnul jsi, musíš odejít. Nic ses nenaučil, budeš mít příležitost možná někdy jindy ještě jednou, ale nyní už ne. Protože kráčíš stále nesprávným způsobem...

Z naší práce

J. Staněk – Jen v náručí Stvořitelově je bezpečno. (Tento článek byl pod názvem „Nebezpečí skryté v plastových obalech potravin“ otištěn i v únorovém čísle časopisu Phoenix)

Pro vědoucí lidi odjakživa platilo, že dokonalý Stvořitel života použil k jeho utváření takové sloučeniny, které jsou pro vnitřní prostředí živého organismu v jistých dávkových mezích neškodné. Chemická sloučenina, která je tedy v jakémkoliv živém organismu obsažena, nese v sobě punc „schválení Stvořitelem“, je pro živou hmotu přijatelná. Tento „punc“ je přenositelný i na synteticky vyráběné přírodní identické látky. Intuitivní lidé proto od nepaměti jedli jen přírodní produkty a odívali se jen do nich.

V době rozvoje chemického průmyslu se však objevili lidé, „osvobození od výše uvedeného tmářského poznatku“. Ti naznali, že Stvořitel buď není nebo neuměl sestavit nepřehledné množství v přírodě se nevyskytujících léků a materiálů, kterými právě oni obdaří člověka, aby zlepšili jeho život. A tak se rozjela výroba překvapivě užitečných umělých hmot a léků. Jenže jejich užitečnost a neškodnost byla pozorována v příliš krátkých časových úsecích, vesměs určených normami. (Obvykle v měsících.) Rozhodujícím pro posouzení přípustnosti nových hmot v potravinářství se stalo uvolňování jakýchkoliv komponentů z nich do vody a potravin. K lítosti musím poznamenat, že jsem k obdivovatelům nových objevů nějakou dobu patřil i já. Události posledního roku mne přivedly k rychlému vystřízlivění.

V posledních dvou letech jsem začal pozorovat oslabování paměti, větší únavnost a neurčitě trávící potíže. Byl jsem do svých 67 let zvyklý číst 12 hodin denně, být činný 16 hodin a jíst bez problému rybičky s pudinkem a hřebíky. A najednou to nešlo. Lékařská věda mě našla prakticky zdravým s ohledem na věk, „šamanským“ vyšetřením byly avizovány „rušivé vlivy z astrálu“ na šest dolních čaker. Ale odkud? Po vyšetření na přístroji Oberon nastal zvrat. Všechna kritická místa v těle (nervová soustava, imunita, hormonální) byla podle něj ovlivněna alergií na „thioglycolic acid“, polystyren a polyester. Nastalo pátrání, jak já, domněle tak zdravě žijící, přijdu k nějaké kyselíně thioglykolové. Ukázalo se, že tato kyselina je stavebním kamenem PET lahvi a všech hmot, do kterých se moderně plní mléčné výrobky, jogurty zejména. A vybavilo se mi, že právě v posledních třech letech k posílení kondice jsem začal vozit pramenitou vodu v nádobách z PVC a více konzumovat bílé jogurty. Ale vždyť tam chemicky (tj. vědecky) do té vody nic nepřechází! Jak je najednou možné, že jsem přeplněn nějakými stavebními kameny umělých hmot? Když nevím, modlím se za pomoc a medituji.

Den před Štědrým dnem to přišlo. Ve snu-nesnu jsem sestoupil do tmavého otvoru v zemi, kde padal vodopád se zářící vodou, která k mému údivu protékala člověkem a kolem něj a pročišťovala jej. Pochopil jsem, všechno ozdravení je ve vnitřní i vnější očištné schopnosti vody. Očištění vnitřního prostředí člověka (a udržení) je základní předpoklad pro udržení zdraví a výkonnosti. Všechnu pozornost tedy vodě! V tom jsem zahlédl za vodopádem zářící bílosvětlemodrou paní. Nyní si již nejsem jist, zda měla na hlavě zlatou korunu. S mou obvyklou přímočarostí a naivností jsem řekl: „No jo, ale jak zajistit, aby ta voda měla takové očištné a léčivé vlastnosti?“ Místo odpovědi jsem se ocitnul jinde, před jinou zlatě zářící osobou s korunou na hlavě. Beze slov se mi na prostředníku pravé ruky objevil prsten s kamenem, který oslnivě zářil z jednoho bodu. Přitom jsem v tom okamžiku věděl, že které vody se tím kamenem dotknu, ta se rozzáří a získá očišťující schopnosti. Pak jsem se probal.

Následně se mi celá situace začala vyjasňovat. Podstata skrytých dějů dalšího rozměru reality, kterému říkáme „astrál“, dříve také „vědou zrušený“ éter, probíhá přes vodu ve formě vibrací. Voda je schopna tyto vibrace přenášet a má paměť pro ty, přes které přechází! Odtud účinnost ředění homeopatie. Voda uchovávaná v umělých hmotách přebírá od nich vibrace umělé hmoty, životu cizorodé. Tyto životu cizorodé vibrace pak přecházejí do vnitřního prostředí lidského organismu, kde vyvolávají stav podobný přítomnosti té které umělé hmoty. Ta je s životem nesourodá a její jakoby přítomnost ovlivňuje jemně „elektrostatické“ a biochemické pochody v organismu. Čím jemnější a vyspělejší organismus, tím větší ovlivnění. Toto působení je zákeřné proto, že je slaboučké, ale zato dlouhodobé. Vibrace (informace) poškozují zejména jemná imunitní, nervová a hormonální zakončení. Pochopil jsem i smysl záře onoho kamenu na prstenu. Ta záře je symbolem poznání příčiny ztráty očištné síly vody, odtud pojem osvícení. Když se toto poznání, že voda (potraviny s ní) nesmí přijít do styku s umělými hmotami, uplatní na jakoukoliv vodu, zůstane tato nadále očištnou, zůstane ji očištná přírodní zářivost.

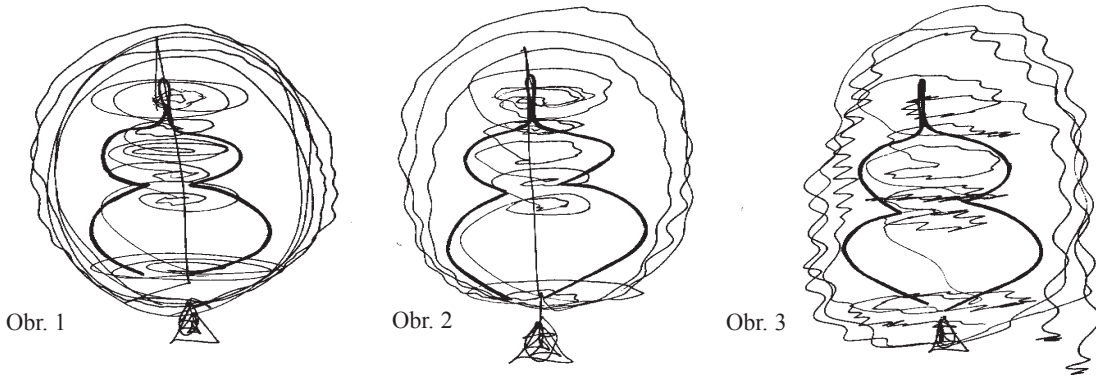
(Poznatek je silou kamene prstenu.) Maně jsem si začal vážit pivařů a vinařů. Nedovedl jsem je pochopit, když je jímá odpor k uctíváním nápojům v PET lahvích a pro ně zůstalo použitelné vždy jen sklo a nerez. Chemické rozbory pivaře nikdy nepřesvědčily, ale řídila je intuice přes chuťové buňky! A také vodního lékaře Preissnitzze, jehož metody nepochybně zažijí slavný návrat.

Po tomto základním poznatku jsem přistoupil k svému vypracovanému, dle dialektických materialistů a sektářů „pavědeckému“ průzkumu. A začaly se vynořovat „věci“. Bílé potravinářské PVC obaly (mléko, jogurty, hořčice, saláty) a potravinářské laky v krabicích za deset let hromadného používání vyvolají v rozhodující mase populace poruchy, vedoucí k těžkým chorobám. (Různá odolnost podle Gaussovy křivky.) PET lahve jsou méně účinné, stejný výsledek je až za 30 let. Krátký var vibraci umělých hmot mírně oslabí, dlouhý var více. Destilace zruší. Intenzitu přechodu vibrace umělých hmot do vody zesiluje doba skladování a teplota. (Plnění teplých jogurtů a tavených sýrů a jejich zrání v kelímkách.) Přechod také zesiluje chemická aktivita roztoků, tj. kyselost, alkalita. Hygienickým požadavkům ovšem všechny tyto hmoty vyhovují, o tom není pochyby.

Provedl jsem generální návrat ke sklu ve všem a výsledky se již po měsíci dostávají. Podle „pavědeckých“ průzkumů bude obnovení původního stavu, tedy vyčištění vnitřního prostředí, trvat rok. Všechny modernizace ve vztahu k biologickým dějům a „radění“ přírodě ponechám pokrokářům. Jen tak mimochodem mě napadlo, jak jsou umělé hmoty v potravinářství (možná obecně) vynikající zbraní jezdců apokalypsy. Jejich vibrace do vody jsou nehmotné povahy, proto nepřijatelné pro skeptiky, materialisty a stoupence vědeckého světového názoru. (Výrobci si nepochybně pomocí grantů zajistí vědeckou průkaznost neškodnosti!) A navíc ta zákeřnost, působení až po třiceti letech a ještě nerovnoměrně. (Statisticky neprůhledné.) A na nervovou, humorální a imunitní soustavu. (Že by původ stálého oslabování spermioqramu u mužů?)

Jen lidé s intuicí, tj. duchovní, jsou schopni vytušit úskalí, tedy projdou sítí výběru. A všude se nově zavádí potrubí na vodu z umělých hmot, prý věčně. (Ta analogie. Římská říše zahynula na modernizaci rozvodů vody prostřednictvím olověného potrubí. Obyvatelé Říma se stali nebojeschopní pro rozpad kostí při chronické otravě olovem.) S věčností organizovanou ateistickým člověkem mají ostatně Češi bohaté zkušenosti. Tisíciletá říše trvala zde 6 let, na věčné časy 40.

Pro znázornění výše uvedených myšlenek jsem poprosil J. Brzobohatou, aby mi udělala automatické kresby, a tak potvrdila, jestli se mýlím nebo ne. Myslím si, že ke kresbám není třeba zvláštní komentář.

Obr. 1 Dvacetiletý průměrný Čech, kmitání čaker těla

Obr. 2 Tentýž člověk po 30 letech poté, co má všechny tekutiny a mléčné výrobky ve skle

Obr. 3 Tentýž člověk po 30 letech poté, co má všechny tekutiny a mléčné výrobky v plastech

Reakce jedné čtenářky na tento článek:

Milé Agape, srdečně vás zdravím. V novém Phoenixu je článek pana Staňka o plastových obalech potravin, což je téma přesně pro mě. Pan Staněk píše, že používáním plastových obalů spějeme k záhubě a že provedl generální návrat ke sklu.

Otázka závadnosti a nezávadnosti nádobí mne trápí vlastně od té doby, kdy jsem si začala zakládat vlastní kuchyň, pak to zesílilo ještě v době příchodu dětí. Zajímala jsem se mimo jiné i o kvalitu dětských hraček určených na okusování při růstu zoubků, a musím říci, že se během těch 12 let, kdy problematiku sleduji, přestalo na tyto hračky (solidní výrobci) používat PVC, protože se zjistilo, že při kontaktu se slinami se uvolňují ftaláty. Aféry s dětskými výrobky s mnohonásobně „překročenými ftaláty“ jsou nyní na denním pořádku, naposledy dětská ohrádka nebo pláštěnka ke kočárku apod. Já bych tedy řekla, že PVC není stabilní ani chemicky, že potravina balená do PVC je závadná nejen jemnomotně, jak psal pan Staněk, ale především silně chemicky. Totéž PET lahve. Představa, jak se plní PET láhev při 90 stupních, není hezká. Co vše se asi do té vody, jejíž složení zajisté hodnotili těsně po vyvěření z vrtu, a nikoli po naplnění do láhve (tabulka z laboratoře na obalu), asi rozpustilo?

Jakožto spotřebitelé jsme závislí na tom, v čem nám domů přiteče voda, v čem nám balí jídlo apod. Vodovodní trubky z plastu mi přijdou pořád lepší než z olova, tak bych to těm trubkám odpustila, a stejně to nemůžeme ovlivnit. Ale když tak koukám po těch obalech, mám dojem, že kvalita potravinových výrobků do jisté míry kráčí ruku v ruce s kvalitou jejich obalů. Kvalitnější jogurty se povětšinou nacházejí v nádobkách z polypropylenu, což už je chemicky stabilní plast, který se používá i na nádobí pro děti, které se pravidelně vyváří. Horší jogurty a kysané smetany jsou klidně i v polystyrenu nebo v polyvinylchloridu, tak těm se tedy vyhýbáme především. Mně připadá, že zas tak radikální přechod ke sklu moc udělat nemohu. Doma samozřejmě lze vyvíjet snahu, maximum nádob mám z nerez a skla a žádné polotovary (například mražené polévky, omáčky apod.) neskladuji (vše jíme čerstvě udělané, skladujeme pouze výchozí suroviny), ale to bychom měli hrozně omezený sortiment, kdybychom se pídili jen po výrobcích ve skle. Myslím, že je potřeba udělat maximum, co v dané situaci můžeme, abychom aktivovali princip „že nám shora přidají“. To by přece nebyla nahoře spravedlnost.

Bylo by škoda vzdát se biopotravin balených do plastů (například selské biomléko z Olmy a nebo jogurty Via natur) a upřednostnit obyčejné výrobky jen proto, že jsou baleny ve skle. Tím bychom i způsobili krach biovýroby, a to si nemůžeme dovolit podpořit. (Do potravin se obtiskuje též samozřejmě negativně vibrace hromadné výroby a aditiv, tak je nutno volit, co je horší - obal či samotný výrobek?)

Velkou radost mi udělal v Phoenixu seriál japonského autora, který zjišťoval kvalitu vody pomocí jejího mrazení (tvaru krystalů). Popisuje, jak voda mění své vibrace po nalepení cedulky s určitým nápisem na nádobu, v níž se nacházela, po zahrání hudby Bedřicha Smetany atd. Samozřejmě uvádí i způsoby znehodnocení vyzařování vody. Zjišťoval, že například v některých městech má vodovodní voda hezkou vibraci, jinde ne. Pokud byla na lahev s vodou nalepena cedulka „ty pitomče“, voda získala vibraci špatnou. Pokud byla nalepena cedulka „láska a vděčnost“, či jí byla zahrána duchovní hudba, voda tyto krásné vibrace „načetla“. Z toho plyne úžasná věc, že máme prostor pro svoji „individuální tvorbu“ v tomto směru. Že svoje potravinové výrobky, které si přineseme z obchodu, můžeme zřejmě dodatečně částečně přeladit, jejich vibraci hromadné výroby a vibraci svého obalu mažná tak trochu neutralizovat. Říkám si, že pak se také můžeme obrátit pro další pomoc shora, a potraviny, ale třeba i vodu na koupání můžeme mít dokonce výrazně pozitivně naladěné.

Recenze knih

Prosím o názor na zasloupanou knihu „Cesta k nesmrtnosti“ léčitelského Miroslava Zajdy.

Výborná kniha s jasně prozařujícími praktickými zkušenostmi člověka, který na rozdíl od mnohých nominálních křesťanů Ježíše pochopil. Všem napsanému rozumím, i když bych některé věci popsal jinak, což však nemusí znamenat, že lépe. Některé neúplnosti, které by však mohly mást, zakomentuji, resp. napíši svůj vlastní názor, tak, jak ode mě požadujete:

1. Špatný název knihy: Cesta k nesmrtnosti neexistuje, hladovkou už vůbec ne, protože tělo vždy smrtelné je a duše zase nesmrtná. Lepší název by mně např. zněl takto: „Cesta k objevení nesmrtnosti“, což následuje po duchovním probuzení, kterému často předchází i vyčištění zamořeného vnitřního prostředí těla, které znevažuje správné vnímání světa.

2. „Poslední jídlo o půlnoci a první malé v poledne“ - autor soudí podle sebe, protože je zřejmě typ člověka sova. (Čilý večer.) Pro tento typ lidí to určitě platí. Typ „ranní ptáče“ jako já by to zabilo. Ten potřebuje ráno málo, v poledne se najíst a do 18 hod. lehkou večeři, pak nejméně 12 hodin nic.

3. Nemoci nevznikají zanesením jídlem, ale špatným smýšlením člověka, které způsobí, že znečišťující látky z potravin se usazují na predilekčních místech a vyvolají tam narůstající poruchu - nemoc. Viz Ježíš: Člověk neznečišťuje to, co do něj vchází, ale to, co z něj vychází. (Tedy činnost i v myšlenkách.) Přejídání je duchovním projevem chamtivosti a chtivosti smyslových požitků bez ohledu k rovnováze dávání. (Odpozoroval jsem na sobě.) Půst je vlastně pokání a je plně účinný tehdy, když je doprovázen dávající aktivitou. Na udržení zdraví je neúčinnější jednodenní půst s důrazem na pití a pročištění střeva.

4. Tělo se brání nadbytku toxinů nadbytkem energie (cukru) pro játra, které je detoxikují. Nadbytek se ukládá zejména do tuků a zavaživa. Nastane-li hladovka, tj. nedostatek energie, toxiny atakují játra, která mají nedostatek energie k sebeobraně. Navíc se vyplavují usazené znečišťující látky z tuků, které silně zatěžují ledviny. Proto popis dlouhodobé očištění hladovkou v knize je velmi kvalifikovaný. Pouze není vysvětleno proč a jídlo je trochu demonizováno. Jídlo je boží dar a ne zamořovadlo. Duchovně čistého nemůže nic zamořit, může jíst vše. Odsud mínění prvních ještě křesťanů, že svatého není možné otrávit!

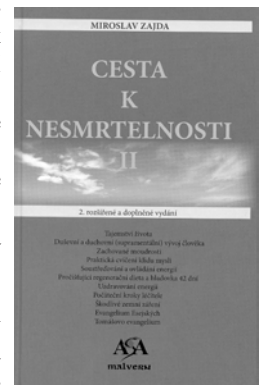
5. Ježíš ani apoštolové nebyli vegetariáni a když hladověli (nechytli žádnou rybu), Ježíš jim osobně radil, kde mají síť rozhodit. (Viz evangelia.) Zákonem přírody je, tedy i těla, koloběh požíráni. I lidské tělo nakonec pozrou červi, supové nebo bakterie. Duchovní zvrát je v tom, že člověka řídí zákony ducha nikoliv těla.

V knize přiložené krásné evangelium esejských vzniklo několik století po Kristu zřejmě tak, že jeho obsah nadiktoval ve vytržení ducha některému eseji (poustevníku, asketovi) Ježíš ve snu. Ten se jej zřejmě ptal na konkrétní problémy s uzdravováním a očišťováním, které křesťanství eseji (později gnostici) ještě vykonávali, na rozdíl od křesťanů koncilových (Konstantinovských), tj. rozředěných, dnešních. O co při jídle jde, je očištění potravy od přídatných škodlivých energií, ve Starém zákoně čisté potraviny a košer maso. (Jedl jsem jej v Izraeli a má jinou chuť, velmi dobrou, zřejmě čistší vibraci.) Do evangelia esejských a autor jej převzal, zřejmě pronikl vadný názor, vlastně rouhání, že hmota je satan. Bůh je tvůrcem i pánem i hmoty a není možné nazývat jeho dílo satanem a tento hmotný svět satanským. (Pro toto rouhání byli gnostici a kataři Bohem nepodpořeni a skončili, jak skončili.) Satanské jsou jen duchovní energie zla, na hmotu (jídlo) navázané, nebo při jídle pojídajícím vyrobené. Těchto energií se zbavujeme modlitbou a prosbou o požehnání jídla u slabších energií, pokáním typu půstu u těch, na které to nestačí. (Také prací, námahou, evičením, učením.) Proto kdo těžce tělesně dře, může si „dovolit“ podstatně znečištěnější jídla. Dřina léčí neboli nás zbavuje satanských energií v těle nebo jídle usazených, které se projevují nemocí. Hladovky jsou vlastně strašná dřina, děs, vlastně tvrdé pokání. Necht' to čtenáři zkusí, jen tři dni bez jídla! (Zejména pro rozžrané jako já.) Pro takové (většina v Česku) skutečně platí, že se zabíjejí jídlem. Takže dnes by měl ten „doktor“ ve Švejkovi pravdu. (Že nenechá vojáky zabíjet žrádlem, a klystýry a výplachy žaludku.)

Kniha by tak nechtě mohla vyvolat dojem, že Bůh lidem v těle nepřeje ani se najíst. Otázkou je, jak je jídlo včetně masa připravováno, s jakou vůlí, láskou, respektováním Řádu. Síla k očištění je úměrná míře toho, jak kdo sám Řád respektuje. Úměrné chování každého. Zdivočelí hmotářští konzumenti a „vládcí“ přírody si potraviny nejen nasytí negativní vibrací, ale nemají možnost (sílu) požádat modlitbou o jejich požehnání neboli očištění.

6. Kdyby délka života spočívala v klystýrech a vyplachování, běhalo by tu již mnoho svižných 130-letých asketických klystýrníků. Ona je ale určena duchovním učebním plánem, který když se splní, dotyčného zavolají nahoru. Je předurčena při zrození, člověk si ji pouze svévolně přežíráním (jako já) zkracuje.

Celkově je ovšem kniha je velmi dobrá a inspirující. Doporučuji všem k přečtení. J. Staněk

Prosím o názor na zaslanou knihu **Benjamína Creme „Transmise. Meditace pro Nový věk“**. Zaujímá mě váš názor na transmisní meditaci, která je konaná jako služba lidem. Mohou se jí věnovat zájemci, kteří si přejí tímto způsobem sloužit (pracovat). B. Creme hlásá příchod Krista Maitréji a hierarchie Mistřů na Zem. Více je např. na internetových stránkách <http://www.sweb.cz/ekoland.klub>

Názor jsem si vytvořil ze základního textu Velká invokace. V závorce jsou vždy moje poznámky.

Nechť z bodu světla v Mysli Boží

proudí Světlo v mysl lidí

Kéž Světlo sestoupí na Zem!

(Světlo proudí stále, ale lidi jej nevnímají. Světlo je na Zemi stále.)

Nechť z bodu lásky v Srdci Božím

proudí láska v srdce lidí.

Kéž Kristus se vrátí na Zem!

(Láska stále proudí, ale nenalézá základ, na kterém by se usadila. Kristus je na Zemi stále pro ty, kteří jej chtějí a jsou schopni vnímat.)

Ze středu, v němž je Vůle Boží známá,

kéž účel malé lidské vůle vede,

ten účel, který Mistři znají a jemuž slouží.

(Bůh dal lidské vůli svobodu. Znají jej Mistři a jak mu slouží, když to dopadá tak, jak to dopadá.)

Ze středu, jež lidské plémě zveme,

necht' plán Lásky a Světla vzejde

a zapečetí bránu, za níž sídlí Zlo.

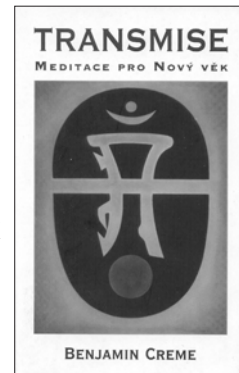
(Zapečetěním zla by zmizela svoboda lidské vůle. Zlo se neutralizuje jeho poznáním a odhalením.)

Kéž Světlo, Láska a Síla obnoví tento plán na Zemi

(Plán na Zemi je a pracovat musí lidé, ne Světlo, Láska, Síla. Práce není na Bohu ale na lidech.)

Z uvedeného je patrné, že postoj autorův a můj je zcela odlišný, přičemž mu však nepřisuzuji negativní úmysly. Kniha je dobrá pro ty, kteří si chtějí zamotat hlavu abstrakcemi, dobrá pro pokročilé jogíny. Uvedená meditace je spíše formou kolektivní hypnózy.

J. Staněk

Seznámit se chtějí

• Čo nedokážeme sami, môžeme dokázat' pomocou Božej Lásky.

Volám sa Mária, mám 53 rokov, som rímsko-katolíckeho vierovyznania. Cestu a poslanie v živote hľadám aj za pomoci Agape Brno. Ak máš do 53 rokov, podobnú duchovnú orientáciu a cítiš sa sám, môžeš sa ozvať: „Spoločná cesta k Prapodstate“ .

Kontakt: e-mail: Maria.M@atlas.sk

• 55/170 muž z Ostravy hľadá fanyňku Agape Brno do 45 let. Tel. 604 319 133

Stálá nabídka

• Nahrávky z přednášek

Všechny přednášky dr. Staňka, které byly od roku 2003 postupně nahrávány a na stránkách Občasníku nabízeny, lze i nadále objednat. Jejich úplný seznam je na našich internetových stránkách www.agapebrno.cz.

• Starší čísla Občasníku

Pokud by někdo chtěl zaslat **všechna starší čísla Občasníku** (nulté číslo r. 2003 – 2. číslo 2007), můžeme je zaslat na CD ve formátu pdf. (pro přečtení je nutný program Acrobat Reader, který je běžnou součástí každého domácího počítače). Cena 150 Kč.

Doporučujeme

Sdružení Regenerační centrum Harmonie

kontakt: Praha 10, Pod Strání 7, tel. 274771678, 777590662,
info@rcharmonie.cz

P O Z V Á N K A na 14. celostátní seminář,

který se koná od 11. do 13. května 2007 ve VLAŠIMI

Motto : „Nekráčej za mnou, možná Tě nedokážu vést.

Nekráčej přede mnou, možná Tě nebudu následovat.

Kráčej vedle mne a buď přítel můj.“ Albert Camus

Vážení přátelé, dovolujeme si vás pozvat na setkání členů projektu „Návrat ke zdraví a radosti“ pod záštitou Márie Zítkové, Mgr. Jany Petráskové a Ing. Ludmily Zítkové. V příjemném prostředí pozitivního vyznačování pod bájným Blaníkem vám chceme umožnit setkání členů a zástupců center Harmonie, z různých míst naší republiky, k předání si vzájemných zkušeností.

Co nás čeká: v rámci víkendového setkání proběhne blok přednášek vynikajících lektorů různého zaměření, léčebná terapie wolking a práce na zlepšení zraku v jednom z nejkrásnějších parků naší republiky. Také porozumění Vesmíru přiblížením dalekohledy vlašimské hvězdárny, cesta na kole Indií a pohazení duše při hudebním recitálu. V neděli odpoledne výstup Blaník s načerpáním pozitivních vibrací pro naše zdárné působení v dalších dnech.

Od večera 11.5.2007 nabízíme tento program :

pátek :

po společné večeři proběhne setkání účastníků na hvězdárně Vlašim.

poté v přednáškovém sále hvězdárny se s námi podělí o své nejnovější poznatky :

Dr. Zdeněk Krušina - Tajné dějiny světa

sobota:

Ivana Grmelová - Propojení energetického systému ve všech úrovních lidské bytosti

Lydie Kubalová - Jak obnovit dobrou funkci lymfatického systému

Rev. Zdeněk Prema - Hlubinná celostní terapie - léčení duše i těla + meditace

Mgr. Jana Petrásková - Grafoterapie - písmem k rozvoji osobnosti

Marta Korečková - zdraví s walkingem (vycházka do zámeckého parku)

Ivana Grmelová - oční cviky

Aleš Povolný - recitál v koncertním provedení,

Ing. Antonín Červený - Indií na kole, pohled očima cyklisty

neděle:

Doc. Ing. Pavel Beneš - Nový pohled na staré vědění

Mária Zítková - Celoživotním vzděláváním k etickému způsobu života

Dita Ebrová - Nevyhnutelnost detoxikace na cestě k plnohodnotnému životu

Mgr. Jan Maria Joza - Čas současnosti

Výstup na Blaník.

Cena semináře: 1.480,- Kč (2x nocleh a plná penze, kurzovné a vzdělávací materiály). Doprava vlastní, vlakem, příp. busem, místo setkání bude upřesněno.

Ostatní akce, které jsou RC Harmonie naplánovány na letošní rok, jsou na našich webových stránkách www.rcharmonie.cz nebo na stránkách Agape Brno www.agapebrno.cz

Z nabídky vyjímáme např.:

Chorvatsko - ostrov Rab (25. 5. - 3. 6. 2007) nebo **ostrov Cres** (4. 6. - 13. 6. 2007) - nádherné pobyty u moře s harmonizačními a energetickými cvičeními,

Harminizační pobyt v termálních lázních Podhájská (18. 6. - 25. 6. 2007),

Harmonizační pobyty v Bystřici pod Hostýnem (30. 6. - 7. 7. 2007, 7. 7. - 14. 7. 2007)

Itálie - poloostrov Gargáno (7. 9. - 16. 9. 2007) - pobyt u moře s harmonizačním cvičením s prvky jógy a terapiemi k ozdravení organismu,

Maďarsko - Mosonmagyaróvár - termální lázně (27. 9. - 30. 9. 2007) - lázeňský pobyt v termálních lázních s vynikajícími léčivými účinky na pohybové ústrojí, gynekologické ústrojí a zažívání,

Lázeňská relaxace v lázních Lúčky pod Malou Fatrou (27. 10. - 3. 11. 2007)

František Vrba – SATTVA

Dobrušská 539, 517 73 Opočno

informace na tel.: 494 668 377 nebo 608 577 791

pondělí až sobota 8 - 20 hod.

www.duchovnisetkani.cz

10. 5. - 13. 5. Prodloužený víkend s dr. Staňkem

Program: Zdraví jako harmonie duše a těla. Odolnost proti nemocem. Člověk hledá Boha. Víra základem vnitřního klidu. Jedinec a společnost. Ranní cvičení a odpolední turistika s F. Vrbou (dobrovolně).

Místo: Chata Panorama v Deštném v Orlických horách. Program začíná čtvrteční večeří.

Strava: Vegetariánská, odborně a velmi chutně připravovaná.

Cena: 1980 Kč. V ceně je ubytování, strava a program. Platí se buď předem nebo při nástupu na pobyt.

POZVÁNKA K TÝDENNÍM POBYTŮM RADOSTI A ZDRAVÍ V OPOČNĚ POD ORLICKÝMI HORAMI

Místo konání: Všechny letní kurzy a relaxační pobyty se konají v moderním areálu středně zemědělsko-technické školy v Opočně. Objekt se nachází v klidném prostředí, koupelna a WC je na každém pokoji, ubytování je v pěkných 2+2 a 3 lůžkových pokojích.

Délka pobytu: Začíná se nedělní večeří a končí sobotní snídaní.

Strava: Vegetariánská a makrobiotická, odborně a velmi chutně připravované v rozsahu snídaně, oběd a večeře.

Přihlášky: Pisemnou přihlášku a zálohu 600 Kč zasílejte na naši adresu buď složenkou typu C nebo formou bankovního převodu na účet č. 135351879/0300. Zbytek se doplácí při nástupu na pobyt. Při nenastoupeném pobytu se záloha nevrací.

29. 7. - 4. 8. 2007 Bytost člověka a cesta k duchovnímu státu

Program: Tři úrovně člověka. Hmota - tělo. Emoce - duše. Duch - nadčasovost. Muž a žena. Duchovnost a náboženství. Náboženství a atmosféra státu a národa. Česká národní existence v toku dějin. Civilizační krize a dějinný přelom. Přednášky A. Červeného o jeho cykloputování po exotických zemích. Jednoduchá cvičení jako doplněk programu.

Odborně vedou: MVDr. Josef Staněk, Ing. Antonín Červený, František Vrba.

Cena: Dospělí 3450 Kč, děti 12 - 18 let 2750 Kč

1. 7. - 7. 7. 2007 Putování po magických a léčivých místech východních Čech. Turistický týden méně náročný.

Program: Vycházky po známých i neznámých pozitivních a léčivých místech východních Čech. Kombinace krátkých vlakových nebo autobusových jízd s pěší turistikou. Ranní Sluneční cvičení. Doplnující program: Práce a léčení s kameny. Lepší osud - jak na to.

Odborně vedou: Jiří Vondra, Pavel Kyncl, František Vrba.

Cena: Dospělí 3350 Kč, děti 12 - 18 let 2750 Kč

15. 7. - 21. 7. 2007 Masáže SHIATSU - praktický kurz. Práce a léčení s kameny. Ranní Sluneční cvičení.

Odborně vedou: Mgr. Kateřina Stárková, Pavel Kyncl, František Vrba.

Cena: Dospělí 3450 Kč, pro děti do 16 let není tento týden vhodný.

22. 7. - 28. 7. 2007 Andělské meditace a léčení vztahů na duchovní úrovni. Sluneční jóga.

Odborně vedou: Jindra Chuchlová, František Vrba.

Cena: Dospělí 3450 Kč, pro děti do 16 let není tento týden vhodný.

5. 8. - 11. 8. 2007 Putování po magických a léčivých místech východních Čech. Turistický týden více náročný.

Program: Vycházky po známých i neznámých pozitivních a léčivých místech východních Čech. Kombinace krátkých vlakových nebo autobusových jízd s pěší turistikou. Ranní Sluneční cvičení. Doplnující program: Práce a léčení s kameny.

Odborně vedou: Pavel Kyncl, František Vrba.

Cena: Dospělí 3350 Kč, děti 12 - 18 let 2750 Kč

Upozornění: Tento týden je vhodný pro osoby, které jsou schopny ujít bez problémů alespoň 8 km.

Týdenní přednáškový a relaxační pobyt v přírodě

Motto: Každý den můžeme trochu nahlédnout do ráje.

(Roland Leonhardt)

Místo: skautský tábor Randulka v blízkosti Boskovic

Datum konání: 25. 8. - 2. 9. 2007

Cena: 1800,- Kč, z toho přihlašovací záloha 500,- Kč/osoba

Program: přednášky osobností zabývajících se duchovním růstem člověka

(Dr. Josef Staněk, Ing. Antonín Červený, Karel Funk, zástupci ekoporadny Veronica Brno...), sportovní a tvořivé aktivity, hry, vzájemná výměna zkušeností a postřehů, večerní posezení u ohně, atd. ...

(Program není uzpůsoben pro děti.)

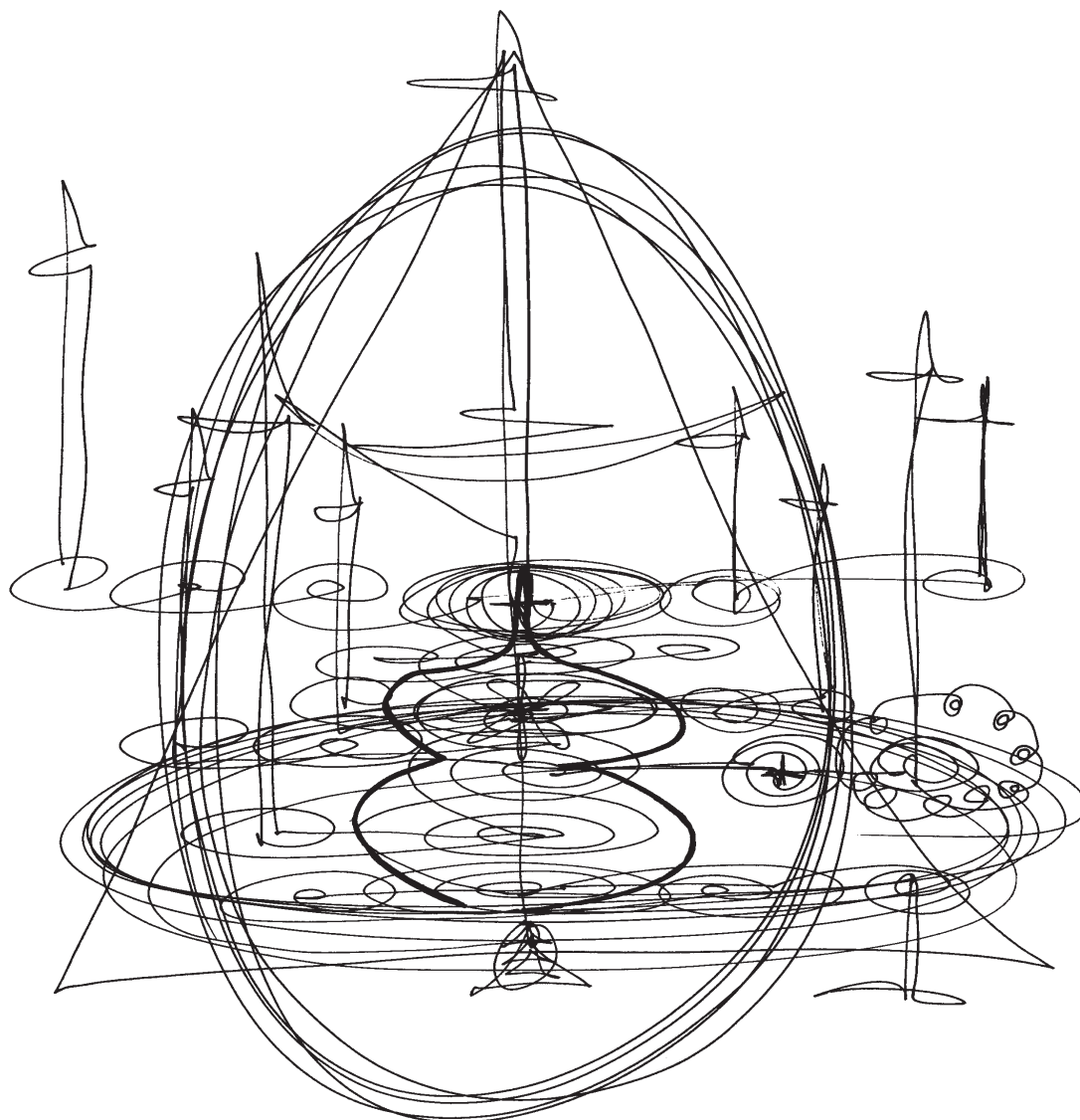
Ubytování: podsadové stany pro dva, spaní ve vlastním spacáku.

Prostředí: skautská základna na louce uprostřed krásných lesů s potokem, rybníčky a v blízkosti Moravského krasu.

Kontakt pro dotazy a přihlašování: Roman Indra: tel.: 776292673, Vladka Cikánková: tel.: 776638661

e-mail: poznani2007@seznam.cz

Přihlašovat se lze do 15. 6. 07 - maximální počet účastníků je 30!

Energetická kresba pro posílení vitality pro toto jarní období

Energii lze čerpat přikládáním rukou na obrázek nebo nošením zmenšené kopie kresby u sebe a s prosbou k přírodním silám a Matce Zemi o předávání potřebné energie. (J. Brzobohatá)